BARÇA

Revista Oficial FC Barcelona · Juny del 2008
Núm. 33 · 3 Euros
www.fcbarcelona.cat

FCB

L'AMO DE LA BANQUETA

De Greenwell a Guardiola.
La història, l'estil i l'entorn

JUNY DEL 2008

Edita: Futbol Club Barcelona
Av. d'Arístides Maillol s/n - 08028 Barcelona
Tlf. 9021899 00 - Fax 934112210
Adreça electrònica: revista@fcbarcelona.cat

Director: Jordi Badia.

Subdirectors: Eduard Pujol, Toni Ruiz i David Saura.

Redactors: David Carabén, Carles Cascante, Xavier Catalán, Jordi Clos, Vanessa Forns, Francesc Orenes, Àngels Prieto, Carles Santacana, Sandra Sarmiento, Anna Segura, José Miguel Terés i Manel Tomàs.

Revisió lingüística: Marina Àlamo i Lourdes Julià.

Redactor en pràctiques: Pere Marcé.

Col·laboració especial: Pep Guardiola.

Disseny i Infografia: Anna Prats i Dolça Vendranas.

Fotografia: Seguí / FC Barcelona, Bevenrain i Arxiu Centre de Documentació i Estudis FCB.

Publicitat: FC Barcelona
Departament Comercial i de Màrqueting
Telf. 934963672.

Impressió: Rotocayfo Quebecor.

Tiratge: 132.700 exemplars.

Dipòsit Legal: B-40053-02.

La publicació no es responsabilitza de les opinions expressades en les col·laboracions externes.
La redacció d'aquest número s'ha tancat el 2 de juny del 2008.

50 per a ser grans com som

49 en 108 anys de vida i Pep Guardiola n'és el que fa 50. Aquesta és la xifra d'entrenadors que el FC Barcelona ha tingut d'ençà del 1899. D'un joc entre amics s'ha passat a un esport superprofessionalitzat, i cada entrenador ha procurat deixar la seva petjada. N'hem tingut que han fet història de la gran, la que s'escriu amb títols, fent que arrelés una manera de jugar generosa amb l'espectacle, proposant un futbol adequat al paladar del públic del Barça, essencialment a partir del 1957 al Camp Nou. D'altres han trampejat situacions complicades –econòmiques, socials o estrictament esportives–, presentant un balanç de títols més discret, sobretot de quan la Lliga estava revestida d'un valor èpic que avui ja no té.

Aquest número 33 de la REVISTA BARÇA presenta el resultat d'un treball de mesos. Hem parlat amb els tècnics que un dia es van asseure a la banqueta del FC Barcelona que avui encara poden aportar el seu testimoni. Els hem anat a trobar on ha calgut. N'hi ha que viuen lluny perquè van arribar de lluny i n'hi ha que els hem trobat a tocar del Camp Nou perquè no se n'han mogut mai. Tots ens han revelat, amb una conversa plantejada sense presses, que en el fons sempre seran entrenadors del Barça i mai ho han deixat de ser. Aquest, admeten, és un segell que no deixaran mai. Han estat converses riques. Tenir una certa perspectiva amb el moment en què van exercir el càrrec també ha ajudat. Ens les vam plantejar a partir d'un full en blanc, sense cap apriorisme on s'hagués d'arribar. Volíem escoltar i després escriure. Així ho hem fet i el cert és que ha funcionat.

El que presentem no és una transcripció literal d'aquesta sèrie d'entrevistes. Proposem un recull històric sobre la figura de l'entrenador al Barça i tres reportatges centrals elaborats a partir dels seus testimonis. Es tracta de descriure i reflexionar sobre els tres pilars on reposa l'obra de qui s'asseu a la banqueta a dirigir el FC Barcelona. Aquestes tres reflexions parlen de les coses del futbol en estat pur: l'estil i la manera de jugar a futbol. El segon àmbit és com l'entrenador gestiona el grup –abans se'n deia "portar el vestidor"– i la seva relació amb el crac, sabent que n'hi ha que han arribat sent-ho i que d'altres se n'han fet estant al Camp Nou. L'últim d'aquests espais és la manera com l'entrenador es relaciona amb l'entorn, que encara avui és difícil de definir, i que està format per un núvol imprecís de crítica o de suport que permanentment envolta l'equip i el club. És una realitat en què hi participen amb diferent intensitat el soci i l'aficionat, els directius, els jugadors, la premsa i els opinadors. És, en definitiva, això que les ciències socials descriuen com a opinió púbica i que en el cas del futbol a sota hi porta la samarreta del Barça, cosa que marca la feina i, sovint, la sort de l'entrenador.

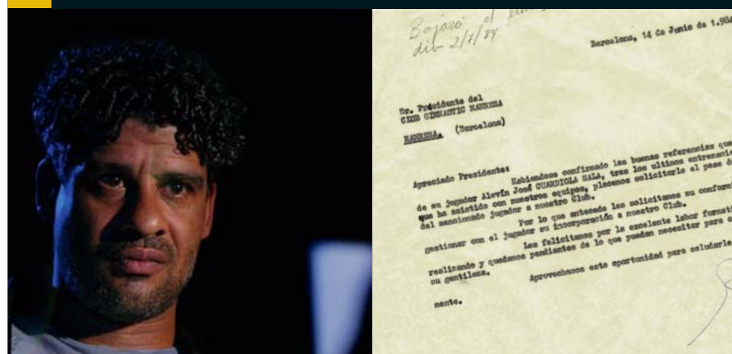
Pel que fa als noms més propers en el temps, pel que deixem enrere i pel que un dia vindrà, mostrem els tresors blaugrana de Guardiola, un nen que, abans de ser-ne, ja estava impregnat de futbol i de Barça. També presentem una conversa inèdita i esperada. Rijkaard ens parla de l'equip i del club, de la victòria i la derrota, i del públic. De com és el Barça i de com som nosaltres, els barcelonistes. En definitiva, teniu a les mans un treball oportú en un temps de relleu a la banqueta, però pensat de fa mesos, i sempre al marge de noms particulars. És, a la vegada, un homenatge als que un dia van fer el paper d'amo de la banqueta i que avui ja no hi són. Tots ens han ajudat a ser grans. En definitiva, a ser com som.

SUMARI

AMB ULLS D'ENTRENADOR

Descomptant els primers 19 anys, la història del Barça pot seguir-se a través dels responsables que ha tingut a la banqueta. Des dels que han tingut un paper esporàdic fins als que han deixat empremta. Uns han apostat per la tàctica, molts destaquen el paper de la psicologia, d'altres prioritzen l'estratègia, n'hi ha que ho confien tot als jugadors... És una qüestió de llibre d'estil. En el cas del Barça, però, es poden trobar elements comuns per a l'anàlisi global de la figura dels entrenadors. Es tracta de l'estil de joc –amb una necessària vocació ofensiva–, la seva relació amb els cracs i l'adaptació a la singularitat del Barça, entesa com a barreja d'entorn i de pressió externa. N'hem parlat de tot plegat amb la gran majoria d'entrenadors del club encara vius, que reflexionen sobre tots aquests aspectes

L’AMO DE LA BANQUETA

Ocupar la banqueta d’un equip d’elit és una responsabilitat molt gran que, al Barça, han assumit quaranta-nou persones fins aquesta temporada. Han estat entrenadors en èpoques diferents, amb caràcters i estils diversos, amb resultats esportius desiguals. Els primers van haver de demostrar que era útil tenir entrenador; després van haver d’assumir el pes de la màxima pressió quan els resultats no acompanyaven; és una responsabilitat personal en un esport col·lectiu

TEXT: Carles Santacana I FOTOS: Arxiu FCB / Seguí - FC Barcelona

El tècnic Laureano Ruiz, fent una xerrada sobe la gespa del Camp Nou.

Greenwell, el primer

Jack Greenwell va ser el primer entrenador efectiu del Barça. N'havia estat jugador de 1912 a 1917, i va fer ràpidament el salt a la banqueta, on es va estar de 1917 a 1924 i de 1931 a 1933. Els inicis no van ser fàcils, i als pocs mesos de ser entrenador un grup de socis ja el qüestionaven. Va aconseguir molts campionats de Catalunya, i va ser entrenador d'un partit de la selecció catalana el 1923. Com a curiositat, essent entrenador va jugar un partit com a porter davant del CE Sants.

No cal dir que en els inicis del futbol, quan les coses de l'esport eren molt més rudimentàries, tot era bastant diferent. Els equips es formaven entre uns quants amics, de forma poc organitzada. Jugaven per passar-s'ho bé, i l'organització de l'equip no era l'element predominant. La tàctica tampoc preocupava gaire, de manera que l'únic que estava ben definit era la diferència entre el porter i els jugadors de camp. Tanmateix, el futbol ja era, lògicament, un esport de grup, i en formalitzar-se els primers clubs algú havia d'organitzar l'equip, sobretot decidir qui jugaria. Aquesta funció va recaure en el capità, un jugador al qual la resta de companys atribuïen una certa autoritat. El futbol, però, cada cop es feia més complex. Els clubs s'anaven consolidant, i les funcions de cadascú s'anaven delimitant. Va ser aleshores quan va sorgir la necessitat que, al marge del capità (en definitiva, un jugador), alguna persona s'ocupés de la direcció tècnica de l'equip. Així apareix la figura de l'entrenador. El primer tècnic designat pel Barça va ser John Barrow, tot i que pràcticament no va exercir el càrrec. El va succeir Jack Greenwell, que és realment qui podem considerar el primer entrenador de l'equip. Des de Barrow fins a Frank Rijkaard s'han succeït quaranta-nou entrenadors, de manera que Josep Guardiola esdevindrà el cinquantè preparador del primer equip.

Dins d'aquesta àmplia nòmina de tècnics hi ha persones de totes les tipologies. Abans de la Guerra Civil la majoria d'entrenadors eren estrangers, sobretot anglesos, atès el prestigi que aleshores tenien els inventors del futbol, els quals tothom considerava els màxims experts, també en matèria tècnica. En aquesta etapa l'únic català va ser Romà Forns, que va dirigir l'equip de 1927 a 1929, i va ser qui va aconseguir el campionat en la primera edició de la Lliga. El cas de Forns és bastant particular, perquè no només havia estat jugador sinó que també va ser directiu del club abans d'esdevenir-ne entrenador. Des de 1939 fins a 1970 la procedència dels entrenadors va ser més diversa, i hi trobem tant catalans com espanyols i estrangers. Entre els catalans cal destacar Josep Samitier, que va ocupar el càrrec tres temporades, de 1944 a 1947, quan el club recuperava la situació de la postguerra, i Domènec Balmanya. Entre els estrangers cal esmentar l'uruguaià Enrique Fernández, que va aconseguir per primer cop dues Lligues consecutives, o Ferdinand Daucik, que va dirigir l'equip de les Cinc Copes amb el seu gendre, Ladislau Kubala.

Helenio Herrera, una revolució

Tanmateix, qui va marcar una inflexió en el paper dels entrenadors del Barça va ser l'argentí establert a Itàlia Helenio Herrera. Va dirigir l'equip de 1958 a 1960, i després en dues petites etapes el 1980 i 1981. La gran revolució d'Herrera era ell mateix: l'entrenador va esdevenir la figura de l'equip, i va relegar a un segon pla els jugadors. La seva autoritat era absoluta, i es manifestava de moltes maneres. Va sistematitzar el treball diari durant la setmana, amb una planificació per a cada jornada: els dilluns tocava bany i massatge voluntari; dimarts, treball físic suau; dimecres, treball físic fort, sense pilota; dijous, partidet; divendres, treball físic suau amb pilota. Herrera ho controlava tot: entrenaments, horaris, dietes, i no solament en les hores de feina dels futbolistes, sinó també en la seva vida privada. Era molt meticulós amb l'alimentació dels jugadors. Tot quedava registrat en unes llibretes, una forma d'actuar aleshores desconeguda. El tracte amb els jugadors era ben especial. Per això tothom destaca els seus dots com a psicòleg, amb els quals mirava d'estimular al màxim

Abans de la Guerra la majoria d'entrenadors eren anglesos, atès el prestigi que aleshores tenien els inventors del futbol

Helenio Herrera va marcar una inflexió en el paper dels entrenadors del Barça. La gran revolució d'HH era ell mateix: l'entrenador va esdevenir la figura de l'equip

El salt de la gespa a la banqueta

Gairebé la meitat dels entrenadors del Barça n'havien estat abans jugadors. En concret, 22 dels 49 preparadors del primer equip compleixen aquesta doble condició. Jack Greenwell va ser el primer cas, i, de fet, va passar directament del camp a la banqueta. Nogués només va deixar una temporada entre la seva condició de jugador i d'entrenador. Platko també va esdevenir entrenador només quatre anys després de deixar la porteria blaugrana. No obstant aquests casos, la majoria dels qui han tingut les dues condicions han fet un parèntesi més llarg. Entre aquests destaquen Romà Forns, Josep Planas, Enrique Fernández, Ladislau Kubala (a la foto, amb el braç alçat), Josep Gonzalvo, César Rodríguez, Salvador Artigas, Lucien Muller, Joaquim Rifé, Carles Rexach i Johan Cruyff. El proper entrenador, Josep Guardiola, que farà el cinquanta de la sèrie, serà el número 23 dels qui han fet el salt de la gespa a la banqueta. Una consideració a banda mereixen Josep Samitier i Domènec Balmanya, que a més de jugadors i entrenadors van ser també secretaris tècnics.

els seus deixebles. També per això se'l coneixia com *el mag*, i les seves sentències (reals o llegendàries) han passat a la història. Tàcticament, va evolucionar del 2-3-5 al 3-4-3. I el resultat va ser immillorable: la temporada 1958/59 va assolir Lliga, Copa i Copa de Fires. I la següent va repetir a la Lliga.

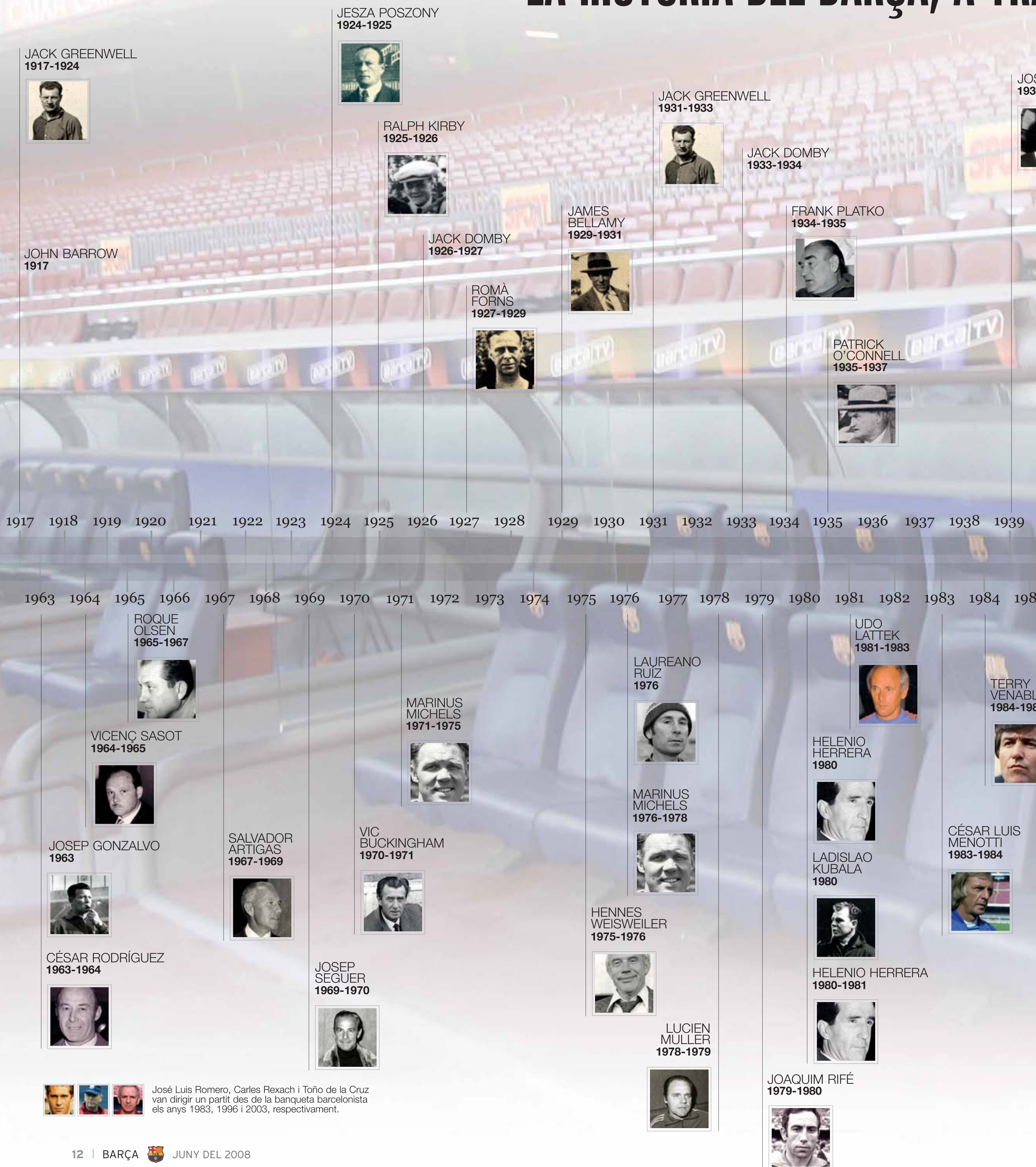
Michels, una nova etapa

Després d'Helenio Herrera, la banqueta del FC Barcelona va ser ocupada per un seguit d'entrenadors entre els quals predominaven els antics jugadors vinculats al club. Els discrets resultats d'aquella època van provocar molts canvis, de manera que cap d'ells va tenir una gran trajectòria com a entrenador. El 1970 es va intentar un revulsiu amb la contractació de l'anglès Vic Buckingham, el primer d'aquesta nacionalitat després de la Guerra Civil. El míster anglès, veritable descobridor de Johan Cruyff, va assolir una Copa i va estar a punt d'aconseguir la Lliga, però una lesió a l'esquena el va fer deixar l'equip la temporada següent. El va substituir l'holandès Marinus Michels, que hom coneixia com a *Mister Mármol* per la seva exigència amb els jugadors. Michels obre una nova etapa en els entrenadors blaugrana amb una concepció del futbol total que quedava referendada aleshores pels bons resultats de la selecció holandesa, que va portar al subcampionat del Mundial de 1974. Començava aleshores una història molt més pròxima, en la qual apareix Johan Cruyff, l'entrenador que ha desenvolupat el càrrec més temporades seguides, amb un total de vuit. És una època propera en què els testimonis dels entrenadors que són vius poden aportar molta informació i opinions per conèixer millor què vol dir ser entrenador del Barça ■

L'arribada de Michels va obrir una nova etapa, amb una concepció del futbol total que quedava referendada aleshores pels bons resultats de la selecció holandesa

LA HISTÒRIA DEL BARÇA, A TRA

Font: Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona

José Luis Romero, Carles Rexach i Toño de la Cruz van dirigir un partit des de la banqueta barcelonista els anys 1983, 1996 i 2003, respectivament.

...VÉS DE LA BANQUETA

...EP PLANAS
...-1941

RAMON GUZMÁN
1941-1942

JOAN JOSEP NOGUÉS
1942-1944

JOSEP SAMITIER
1944-1947

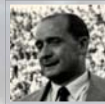
ENRIQUE FERNÁNDEZ
1947-1950

FERDINAND DAUCIK
1950-1954

RAMON LLORENS
1950

SANDRO PUPPO
1954-1955

FRANZ PLATKO
1955-1956

DOMÈNEC BALMANYA
1956-1958

HELENIO HERRERA
1958-1960

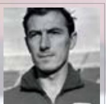
ENRIC RABASSA
1960

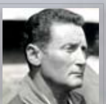
LJUBISA BROCIC
1960-1961

ENRIQUE ORIZAOLA
1961

LLUÍS MIRÓ
1961

LADISLAO KUBALA
1961-1963

...940 1941 1942 1943 1944 1945 1946 1947 1948 1949 1950 1951 1952 1953 1954 1955 1956 1957 1958 1959 1960 1961 1962

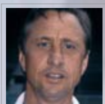
1986 1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003 2004 2005 2006 2007 2008

...ES

LUIS ARAGONÉS
1987-1988

JOHAN CRUYFF
1988-1996

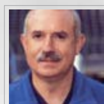
BOBBY ROBSON
1996-1997

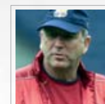
LOUIS VAN GAAL
1997-2000

LLORENÇ SERRA FERRER
2000-2001

CARLES REXACH
2001-2002

LOUIS VAN GAAL
2002-2003

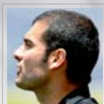
RADOMIR ANTIC
2003

FRANK RIJKAARD
2003-2008

PEP GUARDIOLA
2008

FER L'EQUIP

"Res és impossible. L'important és començar", Helenio Herrera. "Aquest és el meu despatx", Johan Cruyff, assenyalant una pilota al camp d'entrenament. "Diuen que el futbol és un esport d'equip. Però l'equip és l'objectiu. L'equip és el que s'ha de fer", Terry Venables.
Aquestes són les reflexions d'alguns dels responsables que el Barça ha tingut a la banqueta, al llarg de la seva història. Són els encarregats de dissenyar la tàctica i de combinar els recursos necessaris per aconseguir els èxits esportius que exigeix un club com el FC Barcelona. Ens expliquen com s'ho van manegar

TEXT: David Carabén | FOTOS: Bevenrain / Seguí-FCB

Entrenar el Barça, fer l'equip, ha estat una feina, des de sempre, d'una complexitat fabulosa. Impossible de reduir a la simple gestió del talent per tal que el talent guanyi partits. Per fer equip, l'entrenador sabia que havia de comptar amb el vistiplau de la graderia. La història dels entrenadors del Barça, l'evolució de les seves idees sobre com havíem de jugar, s'ha anat escrivint a mitges entre ells i l'afició, perquè tots els nostres entrenadors han hagut d'anar intuint partit a partit la nostra manera d'entendre el futbol, a mesura que desxifraven els sospirs de la graderia.
El tècnic ha de treure el màxim rendiment dels seus jugadors. Ha de fer una diagnosi ràpida de les seves característiques, i organitzar l'equip de manera que es maximitzin les virtuts i es minimitzin els defectes de cadascun dels seus membres. Per Laureano Ruiz, que va substituir Hennes Weissweiller la temporada 1975/76 després de passar triomfalment pels juvenils, el fonamental és col·locar cada jugador en la posició en què pugui oferir el seu millor rendiment. Però també es tracta d'intervenir en el joc, d'organitzar aspectes que massa sovint es deixen a la improvisació. "Al començament –diu– el futbol només consistia a guanyar terreny, avançar, apropar-se a la porteria contrària, perquè es

creia que d'aquesta manera era més fàcil guanyar el partit. Llavors, l'any 1949, Helenio Herrera introdueix a Espanya aquesta solució tàctica que consisteix a replegar la defensa a l'àrea quan les coses van mal dades al migcamp. Són Benito Díaz i HH els qui comencen a organitzar la defensa dels equips".

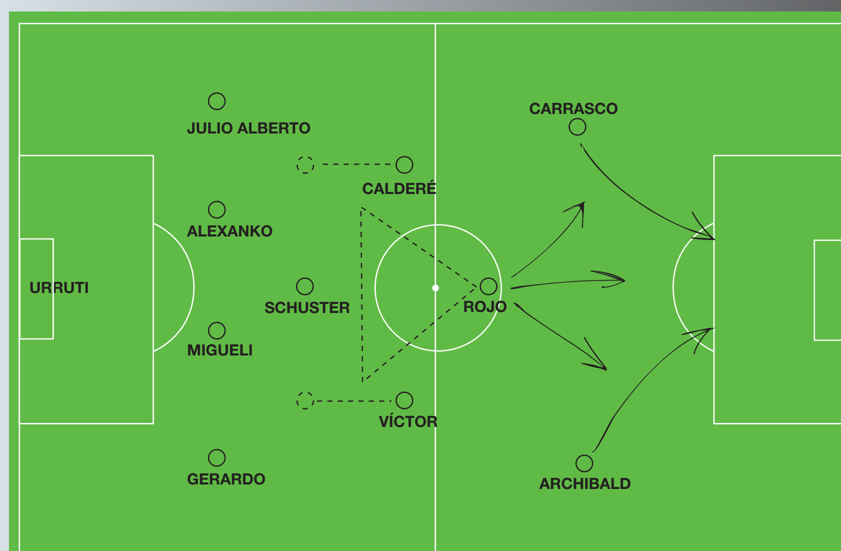
Verrou, catenaccio, cerrojo

La tàctica que introdueixen ambdós a la Lliga espanyola és la del defensa lliure o *verrou* (forrellat), que és tal com es va donar a conèixer originalment a Suïssa i a França. A Itàlia l'anomenaren *catenaccio* i a Espanya, *cerrojo*. Consisteix a deslliurar de les obligacions del marcatge a l'home un dels quatre defensors, l'home lliure, per tal que pugui assistir els altres tres en els seus marcatges. Al Barça, amb Michels, la temporada 1972/73, aquesta funció de *libero* se la repartien Torres i Costas, i la de central marcador la feia Gallego. Però la temporada següent, la 1973/74, Michels ja fa jugar els quatre homes de la defensa en línia, situant-los fora de la pròpia àrea i reduint en conseqüència a trenta metres la distància entre la defensa i l'atac (tots defensen, tots ataquen) alhora que introdueix la tàctica del fora de joc, la pressió coordinada per tot el terreny de joc i una colla de mesures per les quals esdevindria reconegut mundialment, gràcies al subcampionat de la selecció holandesa al Mundial d'Alemanya, com el creador de l'anomenat *futbol total*.

> ***Des de la temporada 1973/74 a penes s'han retocat ni el 4-3-3 ni la defensa en línia. Han canviat, això sí, els noms***

D'aleshores ençà, a penes s'han retocat ni el 4-3-3 ni aquesta defensa en línia. És clar, els noms i les característiques dels que l'ocupaven han anat canviant. Olmo va rellevar Costas. Uns anys després, amb l'arribada d'Udo Lattek, fou Alexanko qui anà guanyant presència en detriment, primer, de Migueli, i després, d'Olmo. Els laterals de Lattek, a l'esquerra Manolo i a la dreta Gerardo, no eren tan ràpids com De la Cruz i Rifé, que havia imposat Michels, ni tenien la vocació ofensiva que es recuperà amb Julio Alberto i Sánchez, laterals esquerre i dret respectivament de la defensa de Menotti. L'argentí va recuperar algunes de les innovacions de Michels. Va restaurar la tàctica del fora de joc, i ensenyava als jugadors l'*achique de espacios*, versió sud-americana d'una solució tàctica prototípica del futbol total de Michels que consistia a avançar la línia de la defensa cada vegada que l'adversari feia retrocedir la pilota uns metres enrere.

L'equip de Venables

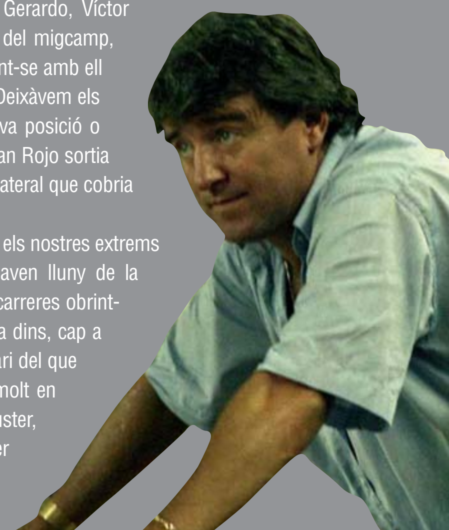

*Dibuix tàctic elaborat a partir de l'exposició de Venables

La importància de Rojo

"Sembla un 4-4-2", li diem. "No, jo diria que és un 4-3-3. Rojo era fonamental. Tothom voldria jugar en la seva posició, perquè tradicionalment és la d'un jugador que va per lliure i pot lluir amb xuts a porteria. Però, en el meu esquema, fer-la bé és molt difícil, perquè és molt sacrificada. En situació defensiva, no el deixàvem baixar gaire més enllà de la circumferència del migcamp. Fixa't com ens tancàvem amb set homes, per no deixar espai a l'adversari. Doncs bé, Rojo havia de treballar molt en diferents zones del front de la defensa. Però també era el primer home del contraatac, i havia de fer carreres cap a ambdós costats de l'atac. Quan trèiem la pilota des de porteria, posem que cap a Gerardo, Víctor s'havia d'obrir fins a la línia de fora de banda, prop del migcamp, Archibald baixava també prop del migcamp, emportant-se amb ell el lateral que el marcava, i Schuster s'havia d'oferir. Deixàvem els dos centrals contraris dubtant entre conservar la seva posició o pujar fins al migcamp per cobrir Rojo. Llavors era quan Rojo sortia a l'atac, llançant diagonals per guanyar l'esquena del lateral que cobria Archibald o del que cobria Carrasco. "

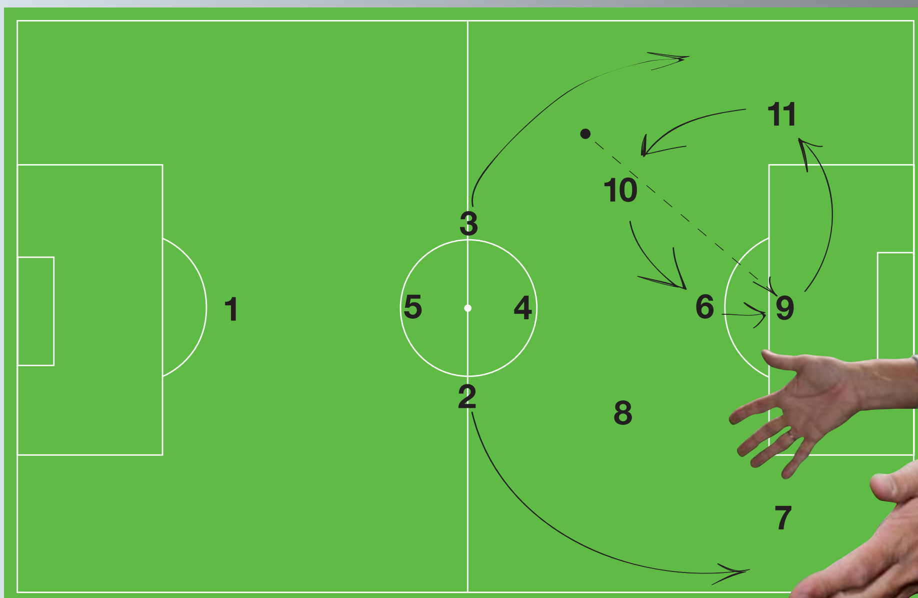
"A més a més, havia de ser un gran golejador, perquè els nostres extrems estaven una mica ancorats a les bandes i es trobaven lluny de la porteria. Però és que, ells també, en comptes de fer carreres obrint-se a les bandes, havien de llançar diagonals de fora a dins, cap a porteria. És a dir, que en realitat és una mica el contrari del que passa avui dia. Víctor i Calderé havien de treballar molt en defensa i Rojo, un molt bon futbolista i, és clar, Schuster, un passador extraordinari, eren els que havien de fer que passessin les coses."

Del *flat back four* al nostre *4*

Venables també jugava amb la defensa en línia. És el clàssic *flat back four* del futbol anglès que Robson va recuperar després de la revolució tàctica de Cruyff. En l'esquema de Johan es reprodueixen els laterals rapidíssims que ja tenia Michels i que havien recuperat Menotti i Venables. Potser fossin Sergi a l'esquerra i Ferrer a la dreta els que millor encarnarien les idees de Cruyff. Però on es troba la innovació del seu sistema és en el sacrifici d'un defensa per enfortir la línia de mitjos. I parlem d'autèntica revolució perquè, fins aleshores, l'evolució de la tàctica en el futbol mundial havia consistit en una progressiva però irrefrenable transformació d'atacants en defensors. Amb Cruyff, gairebé dos dels quatre defenses tradicionals

L'equip de Johan Cruyff

*Dibuix tàctic elaborat a partir de l'exposició de Cruyff, amb aportacions de Rexach

La sorpresa del '6'

"El porter ('1') estava avançat, perquè volíem que tallés qualsevol possibilitat de contraatac. El '4' (Milla, Guardiola) no podia sortir del cercle central per tal que les seves passades poguessin arribar sempre amb precisió a qualsevol dels dos extrems ('7' i '11'). El '6' (Bakero) sempre jugava d'esquena a la porteria contrària per tal que, d'allà on vingués la pilota, la pogués servir bé als companys. Aquests dos ('8' i '10') havien de ser bons tocadors de pilota, com Eusebio, per exemple, un controlador perfecte i que sempre estava en posició. Una de les característiques curioses del sistema és que Romário ('9') era el primer defensa. Quan els contraris recuperaven la pilota li demanàvem que no tornés enrere, que es quedés per pressionar el porter. En aquella època el reglament l'obligava a servir la pilota en tres segons. I si ho feia des de ben enrere, la pilota no arribava al migcamp. Podíem seguir dominant perquè ells no havien tingut temps d'incorporar-se a l'atac i nosaltres conservàvem les posicions. Amb Guardiola ('4') aquí, no podien fer arribar la pilota als seus davanters per baix. Ho havien de fer per dalt. I ningú d'aquest món sap controlar una pilota amb el cap. Totes les pilotes els arribaven complicades."

"En aquell moment tothom jugava només amb dos davanters (en el clàssic 4-4-2). Amb tres defenses n'hi havia prou i el que feia quatre el posaves al davant de la defensa. On es troba la diferència entre jugar d'una manera o de l'altra? Als davanters els pren un temps posar-se a defensar. És a dir, que amb la pilota als peus, el nostre defensa havia de tenir una mentalitat clarament ofensiva. Per això, a partir del segon o el tercer any, vam començar a jugar amb extrems en posició de laterals ('2' i '3'). Com a laterals eren tècnicament superiors."

"Contràriament al que s'ha dit, el '4' no era la sorpresa d'aquell equip. Jo sempre havia jugat amb un migcamp de tres jugadors i un quart més endarrerit. La sorpresa es trobava més aviat en la posició del migcampista més avançat, Bakero ('6'). Era un tipus de jugador que no buscava la jugada personal i jugava al primer toc. El primer toc és ritme. I sempre cedia la pilota a gent que venia de cara. De manera que el ritme global augmentava. En aquest equip no necessitàvem, en la seva posició, un jugador que driblés fins a arribar a la porteria. Amb el que feia de '4' ja teníem tècnica. En aquest eix entre el '4' i el '6', junt amb els migcampistes i els davanters, la velocitat de circulació de pilota era enorme i quasi mai perdien la possessió. D'aquesta manera és molt difícil que et facin contraatacs."

difuminen les seves obligacions destructives: Koeman, a qui de vegades feia jugar de central, i que deu ser el central menys defensiu de la història del Barça ("Té menys cintura que la roda d'un tractor", que deia Luis Aragonés), i Guardiola, que es converteix en el mig centre –tornem-hi–, menys defensiu, i probablement més escanyolit, que hem tingut mai. Que des de Milla fins a Iniesta, passant per Guardiola i Xavi, o fins i tot Cesc Fàbregas, ens haguem sentit orgullosos d'aquesta mena de jugadors, realment fora del comú en el panorama internacional, no és casual. Representen una manera d'entendre el futbol quasi exclusivament barcelonista, i si atenem al país d'origen o d'adopció de tots ells, eminentment catalana.

Calia fer una aposta ofensiva."Tothom jugava amb un 4-4-2. Si tothom juga amb dos davanters, només necessites tres defenses. I encara te'n sobra un...", diu Johan Cruyff

Cruyff explica la genialitat, com sempre, amb una senzillesa quasi insultant per a qui se l'escolta. "Va arribar un moment en què, per l'evolució del futbol, tothom jugava amb un 4-4-2. Si tothom juga amb dos davanters, només necessites tres defenses. I encara te'n sobra un...". Però per l'holandès, l'autèntica innovació rau en la figura del sis (vegeu el requadre superior), perquè és ell qui, en jugar d'esquena a la porteria contrària, permet jugar de cara, i, per tant, amb vocació ofensiva, els seus companys del migcamp i la defensa.

Robson també juga amb una defensa en línia.

"4-3-3? 4-2-3-1? "Tot això són números de telèfon", ens diu Menotti. "El futbol és dinàmic i té quatre accions de joc: defensar, recuperar pilota, gestar jugada i definir jugada"

L'equip de Bobby Robson

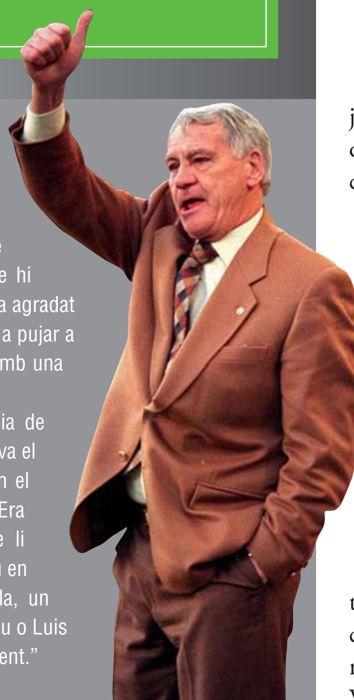

*Dibuix tàctic elaborat a partir de l'exposició de Robson

Els fonaments de la defensa

"Una defensa forta és la base d'un bon equip. Un edifici cau si no té bons fonaments. I em vaig preocupar perquè tinguéssim una bona tria. Nadal, Abelardo, Blanc, Couto i Popescu podien jugar de centrals, en la posició de 'torres bessones'. En el lateral esquerre hi havia Sergi, i en el dret, Ferrer. En tots els meus equips sempre m'ha agradat jugar amb les bandes molt obertes. I animava tant Sergi com Ferrer a pujar a l'atac. Això sí, quan pujava un, l'altre s'havia de quedar. Jugàvem amb una defensa de quatre en línia. L'home escombra era el porter."

"Si la pilota era a l'esquerra, Sergi era el més avançat de la línia de defensa, que s'arrenglerava en diagonal cap enrere. A la dreta passava el mateix. Només estàvem en línia paral·lela a la divisòria quan fèiem el fora de joc. Luis Enrique (LE) era el meu jugador preferit. Era sensacional. Podia jugar en multitud de posicions. Però el que li agradava més era jugar just rere Ronaldo. Recordo un 'hat-trick' seu en aquesta posició al camp del Betis. Després teníem Pep Guardiola, un jugador molt intel·ligent, i Amor. Segons com, podíem posar Popescu o Luis Enrique en qualsevol d'aquestes posicions. Hi havia molt de moviment."

De fet, l'enforteix amb l'aportació de centrals molt robustos i agressius (vegeu el requadre superior). Però afegeix un parell de mitjos defensius per desactivar els suposats riscos de l'era Cruyff, transformant el 4-3-3 i la seva variant 3-4-3 en un 4-2-3-1. Van Gaal torna a l'esquema del Dream Team, el reconegut 3-4-3, que va combinant amb el clàssic 4-3-3 de Michels. Serra Ferrer, en canvi, aposta per una variant curiosa: el 3-2-3-2, amb una gran vocació ofensiva, però ràpidament va haver d'acudir a un 4-4-2 quan era necessari o al 4-2-3-1 que després reprendria Antic.

"Tot això són números de telèfon", ens diu Menotti. "El futbol és dinàmic i té quatre accions de joc: defensar, recuperar pilota, gestar jugada i definir jugada". I és ben conegut per qualsevol aficionat al futbol que la nomenclatura d'un esquema tàctic pot no voler dir res si els jugadors de què disposa l'entrenador no són els adients per a les funcions que se'ls encarreguen. Per entendre millor les diferències entre els sistemes de joc, el que cal és observar i entendre on s'elabora el joc, on es construeix la jugada. I els dos estils de joc més diferents que s'han jugat a Can Barça, i amb aquesta peculiar forma d'èxit que reclamem al primer equip, que és una combinació de títols i favor unànime de la graderia, en la nostra història recent, potser siguin el de Venables i el de Cruyff.

Què en fem del camp contrari?

Venables feia pressionar els seus jugadors per tot el camp i de manera coordinada, com ho havia fet Michels. També com Michels, un cop amb la pilota als peus, no hi havia gaire elaboració de joc, sinó que s'anava directe a barraca, aprofitant la rapidesa i la fortalesa física dels jugadors, que es llançaven en diagonals creuades a l'atac. Però l'aposta bàsica de Venables consistia a atraure la defensa contrària cap endavant, a fer-la sortir de l'àrea pròpia. "Amb els nostres moviments els plantejàvem preguntes tota l'estona. Els fèiem prendre decisions. I molt poques vegades sabien triar la correcta". L'objectiu, doncs, era crear espais al camp contrari.

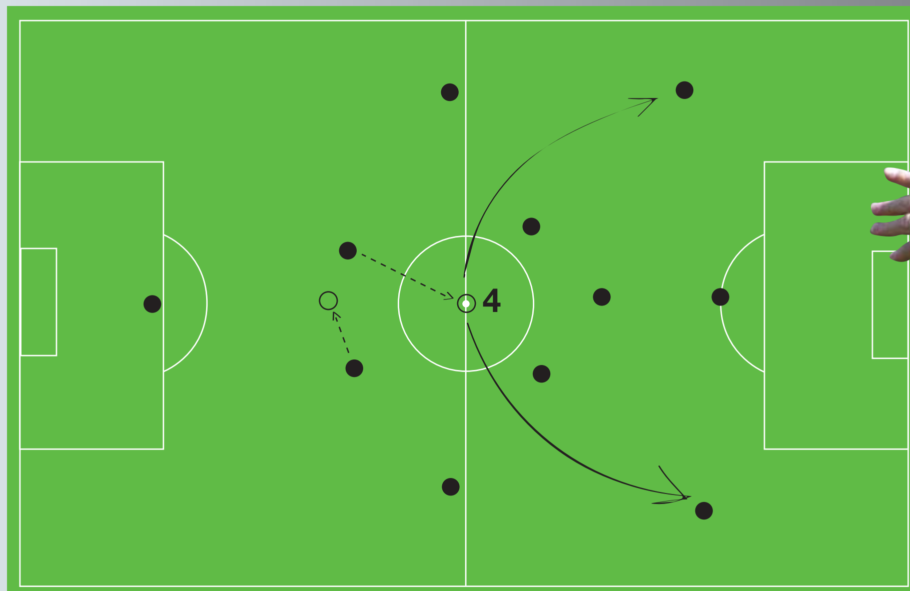
Terry Venables: "Al rival li fèiem preguntes constantment. Poques vegades responien correctament"

El model que introdueix Cruyff, que també és una posada al dia de l'esquema de Michels, com ho és el de Van Gaal i el de Rexach, i com ho ha estat el de Frank Rijkaard, en canvi, assumeix que el Barça no pot renunciar al control del partit. És a dir, a tenir la pilota. I no es tracta de convertir el camp contrari en una terra de ningú on disparar fiblades mortals, com feien els homes de Venables, sinó que es tracta d'ocupar-lo i de dominar-lo fins al punt que, de tan ple de jugadors que es troba, les possibilitats de contraatac de l'adversari també queden reduïdes.

El repte, llavors, és obrir escletxes en la defensa contrària a partir de la circulació ràpida de la pilota. En això han estat fonamentals els rondos que introduí Ruiz als entrenaments i que Cruyff, Rexach i Rijkaard han consolidat. Però també una solució tàctica típicament Barça que ens explica diàfanament *Charly* Rexach.

L'equip de Van Gaal

*Dibuix tàctic elaborat a partir de l'exposició de Van Gaal

"El millor sistema que hi ha"

"El 4-3-3 és la raó per la qual em va fitxar Núñez, per jugar un futbol atractiu. El porter sempre està fora la porteria perquè ha de cobrir l'espai que deixa enrere la nostra defensa, que està molt avançada. És per això que és un sistema molt difícil i de risc. Jugadors com *el piojo* López es poden aprofitar del gran espai que deixem a l'esquena de la defensa."

"És molt important posicionar bé els jugadors sobre el terreny de joc, en triangles, perquè així garanteixes una línia més per passar la pilota que la que pugui cobrir un sol adversari i la pilota circula amb velocitat. Per això es tan important que tothom mantingui la seva posició. És un sistema que requereix molta tècnica. Però també molt sentit tàctic."

"Quan els adversaris jugaven amb dos davanters sempre ficava un home més al mig del camp (3-4-3), amb què incrementava l'espai que havia de ser cobert pels tres defenses. D'acord, és un sistema de risc. Però també permet pressionar l'adversari amb més intensitat perquè conservem més jugadors al mig del camp. Rebíem molts gols en contra, però també en fèiem molts."

"La importància del '4' i dels extrems oberts rau en el fet que, amb els ulls clucs, el '4' ha de saber que pot passar la pilota a un dels extrems i aquests, alhora, han de saber que, per tal de corregir el front d'atac, poden comptar amb el '4' perquè faci arribar la pilota a l'altre extrem. La pilota sempre corre més que el defensor. Per això, les passades del '4' han de ser ràpides i rases. D'aquesta manera, els extrems podran encarar els laterals que els marquen en un un contra un, abans que els centrals contraris hagin corregit la seva posició defensiva. De '4' van jugar Guardiola i Xavi. No gaires equips juguen amb jugadors d'aquestes característiques físiques en aquesta posició."

"Per jugar amb aquest sistema sempre has de servir l'equip. Quan un jugador deixa de complir amb les seves obligacions ja no es pot jugar així. Però també és un plaer jugar així, perquè sempre ataques. És el millor sistema que hi ha."

Només cal veure l'equip de Cruyff (vegeu el requadre de la pàg. 16) per adonar-se que el nostre flanc esquerre, amb Michels, Cruyff, Van Gaal i Rijkaard, sempre ha funcionat de la mateixa manera. La figura del *9*, la referència ofensiva de l'equip (Cruyff, Laudrup, Rivaldo, Ronaldinho) baixa a buscar la pilota a la banda esquerra del migcamp. Si s'emporta el central que el cobreix, obre un forat al centre de l'atac que pot ocupar el nostre extrem esquerre o *11* (Sotil, Stòitxkov, Zenden, Eto'o). Si el central no l'ha seguit, pot rebre la pilota tranquil·lament i girar-se per encarar la porteria adversària. El lateral esquerre que li ha passat la pilota (De la Cruz, Juan Carlos, Sergi, Sylvinho) el dobla per fora i passa a ocupar l'extrem esquerre. I en aquesta rotació de posicions hi pot entrar perfectament el que fa de *10* (Asensi, Amor, Luis Enrique, Deco). A l'extrem dret, en canvi, sempre hi hem tingut o buscat jugadors a qui no calgués tant entrar en combinació i que eixamplessin el front d'atac (Rexach, Goico, Figo, Overmars, Giuly).

El model que introdueix Cruyff és una posada al dia de l'esquema de Michels, com ho ha estat el de Rijkaard

L'aposta pel domini i per la possessió de la pilota ha reeixit a Can Barça. I això és degut, més que probablement, a la visió essencialista del futbol que han de tenir els grans clubs. Només cal comparar les situacions de crisi d'ambdós models de joc per entendre l'èxit de la segona. De vegades, i en aquest país en som experts, entenem millor les coses en negatiu, quan ja hem estat derrotats. És a dir, no es tracta tant de saber com ens agrada guanyar sinó com acceptaríem perdre. I sembla clar i consolidat que preferim perdre amb la pilota als peus que no pas mentre perseguim l'adversari per tot el camp. La possessió apaivaga l'angoixa de no veure jugar els nostres cracs. Però sobretot, manté viva l'esperança, sovint la convicció, que som grans. En definitiva, també és gràcies a aquesta aposta que, tot i perdent, ningú va trobar a faltar Messi a Old Trafford. I que, de ben segur, molts aficionats del Manchester, tot i guanyar, van trobar-hi a faltar Cristiano Ronaldo ■

Mourinho, Robson i Ronaldo, en un entrenament del Barça a la temporada 1996/97.

EL MILLOR DEL FUTBOL

Si es pot dir que hem tingut tants entrenadors com estils de joc, també s'ha de dir que hem tingut tants entrenadors com maneres de gestionar el vestidor. Però la veritat és que si hi ha escoles, estils o tradicions quan parlem estrictament del joc, també n'hi ha quan parlem del tracte que els entrenadors dispensen als seus jugadors. I l'interessant del cas és que el tracte ha tingut sempre molt a veure amb l'estil de joc

TEXT: David Carabén I FOTOS: Bevenrain / Seguí-FCB

Per començar, només cal tornar unes pàgines enrere i comparar els esquemes de joc que ens van oferir els quatre entrenadors que hem destacat al reportatge anterior. A les entrevistes que vam enregistrar amb els entrenadors de l'escola holandesa, Cruyff i Van Gaal van disposar les fitxes dels seus jugadors sobre el cobretaula que reproduïa un terreny de joc sense posar-los noms. Cruyff els va identificar amb números. Un per a cada posició. I Van Gaal ni tan sols va fer referència als números. Les posicions, i sobretot, les funcions que havia de dur a terme cada posició, eren més importants que els noms dels jugadors que les van ocupar. Els dos entrenadors de l'escola anglesa, en canvi, abans de posar la fitxa de cada jugador sobre el tapet, n'havien de recordar el nom.

De tot això es poden inferir clarament dues maneres de tractar els jugadors, dues distàncies entre l'entrenador i les seves peces. Però per complicar una mica més les coses, podem afegir encara un altre punt de partida per a la comparació. Els entrenadors holandesos, i aquí hi inclourem Rinus Michels, van aprendre el castellà. I es comunicaven amb els seus jugadors en la llengua de Cervantes, amb més o menys encert. Els anglesos, en canvi, i aquí hi inclourem Vic Buckingham, van utilitzar sempre traductors. I quins traductors! Josep Maria Minguella, Graham Turner i José Mourinho, respectivament.

L'intèrpret com a escut

És a dir, que de l'autoimposada distància dels holandesos cap als seus jugadors, passem a la distància aparentment innòcua per raons de llengua. Però d'innòcua, res de res. El *Tente* Sánchez ens recordava, encara amb un cert disgust, el moment en què Venables li va dir que no comptava amb ell per jugar la final de la Copa d'Europa de Sevilla: "D'entrada, havia de parlar amb en Graham Turner, l'intèrpret, tot i que ell ja parlava bastant bé el castellà i m'entenia perfectament. Feia dos anys que era aquí... És a dir que, quan jo parlava, el mirava a ell, no al Graham. Però és clar, quan el Graham li acabava de traduir el que jo havia dit, ell ja s'havia preparat perfectament la resposta". Està clar, doncs, que Venables havia utilitzat de vegades l'intèrpret no tant com un filtre, sinó com un escut. Quan vam entrevistar Robson, encara se sorprenia del caràcter i agosarament de José Mourinho a l'hora de transmetre les seves instruccions: "De vegades ho feia amb més convenciment i agressivitat que jo mateix...!".
El cas és que tant holandesos com anglesos han hagut de trobar les seves maneres de fer-se res-

Els tècnics anglesos del Barça van utilitzar sempre traductors. I quins traductors! Josep Maria Minguella, Graham Turner i José Mourinho...

Van Gaal, la Pilota d'Or i els extrems

Un dels enfrontaments més interessants i recents entre un entrenador i un jugador, per les repercussions que va tenir en el funcionament de l'equip i la conseqüent pèrdua d'autoritat que va suposar per a l'entrenador en el si del vestidor, és el que ens explica fil per randa Louis van Gaal. "En la meva tercera temporada, la designació de Rivaldo com a millor jugador del món va ser decisiva. Abans de l'entrenament posterior a la designació, em va dir que volia parlar amb mi. Jo vaig pensar: ens donarà les gràcies a mi i a l'equip perquè s'ha convertit aquí en el millor jugador del món. Però em va dir: 'A partir d'ara, ja no vull jugar més com a número *11*. Vull jugar en la posició del número *10*'. A partir d'aquest moment s'inicia un debat que ja no pots parar. La premsa sempre recolza el jugador. Mai l'entrenador. I l'equip es trenca perquè el debat acaba entrant al vestidor".

Van Gaal recriminant Rivaldo en un entrenament.

Platko alliçonant els seus jugadors..

pectar. Olmo ens explicava, a propòsit de *Mister Mármol* –nom amb què la premsa anomenava Michels–, que la seva sobrietat era més volguda que no pas espontània. Es veu que havia sofert alguna decepció en la seva etapa holandesa que li havia fet canviar la manera d'imposar-se als jugadors. Però exercia la seva autoritat de manera exemplar i amb consells

"Vostè és massa bona persona per a un vestidor com aquest", va dir Rinus Michels a Olmo

que anaven més enllà del camp de joc. "Vostè és massa bona persona per a un vestidor com aquest", li va dir Michels a Olmo en incorporar-se amb 18 anys als entrenaments del primer equip. I va continuar: "A part de ser bona persona s'ha de ser alguna cosa més. Les bones persones són als monestirs. Posi's les canyelleres per sortir a entrenar, faci-ho com si es tractés d'un partit i no tindrà problemes". "Se'm va quedar gravat", afegeix el central. "I mai en tota la carrera em vaig lesionar". Els jugadors parlen de Michels i de Laureano Ruiz com d'entrenadors que recordaven una mica professors d'escola. De fet, Michels ho havia estat. Laureano Ruiz, fins i tot, ensenyava als jugadors de categories inferiors el que havien de menjar i els horaris que havien de seguir per arribar a professionals. L'extrem d'aquesta tendència es trobaria en el rigor de Louis: "Van Gaal ens feia ficar la samarreta per dins els pantalons -recorda Iván de la Peña- i als entrenaments, li havíem de demanar permís quan volíem beure aigua...!".
Johan Cruyff també era un os, quan es tractava de fer-se respectar pels jugadors. Romania inaccessible i, de vegades, fins i tot, podia semblar cruel. "A la mitja part d'un partit a casa amb el València que anàvem perdent 0-2, va baixar al vestidor i va dir davant de tothom que el segon gol era una espifiada meva –ens explica Zubizarreta–. I jo li vaig dir que sí, que ja ho sabia, i que la tornaria a espifiar perquè jugar consisteix en això. En comptes de fer de parai-

gua dels nostres errors, de vegades els feia més notoris. Però la qualitat humana d'aquell vestidor ho superava. Hi havia un vincle de compromís entre nosaltres molt fort. I l'endemà d'un penal fallat per Koeman, sortia al diari algú de nosaltres dient que seguíem confiant en ell per llançar-los. Potser és el que Johan buscava amb aquestes declaracions. Crear la unió entre nosaltres contra un enemic artificial… que era ell mateix! En aquell mateix partit es va estar prenent un cafè fins que va sonar el timbre del final de la mitja part. I llavors ens va dir: 'I ara sortiu i arregleu-ho!'. Llavors, és clar, hi va haver un moment de ràbia col·lectiva. Però vam sortir i vam guanyar aquell partit. I vam tornar al vestidor amb aquell afany de dir-li: 'Veus com ho podíem fer?'. Però, entres, el mires, i veus que de fet ha complert amb el seu objectiu, que era que remuntéssim i capgiréssim el marcador".

Quan Cruyff era jugador, en canvi, Michels el deixava anar una mica per lliure. Potser perquè, de fet, li devia el seu contracte amb el Barça. Sempre s'ha dit que Rinus Michels va venir per complir amb l'objectiu d'atraure el número 14 de la Taronja Mecànica a mitjà termini. I aquesta política de fitxatges que lligava l'estrella de l'equip amb l'entrenador va mantenir la seva vigència fins a l'època en què Cruyff es va fer entrenador, i gràcies al suport de Núñez, després del Motí de l'Hesperia, va inaugurar una nova etapa en què és el Barça qui s'atribueix el poder de convertir en estrelles els jugadors.

Menotti i Maradona, en un entrenament al Camp Nou.

L'entrenador i l'estrella

Fins aleshores, el destí de l'entrenador i el de l'estrella anaven prou lligats. Si Kubala va imposar el seu sogre Daucik, Helenio Herrera es va endur Suárez a l'Inter de Milà. I abans que vingués l'holandès volador, ja havíem conegut dos dels seus anteriors entrenadors: Buckingham i Michels. Simonsen va venir anticipant l'arribada de l'entrenador que l'havia fet campió al Borussia Mönchengladbag, Udo Lattek, l'estricta mentalitat alemanya del qual desentonava tant amb Maradona com Wagner amb Gardel. Per això va venir Menotti. I per això va marxar, quan Maradona va fer les maletes cap a Nàpols. Amb Venables van arribar Steve Archibald, Gary Lineker i Mark Hugues. I és probable que la seva fidelitat al primer dels tres, amb qui va triomfar el primer any al Barça, li costés part de la seva autoritat al vestidor del Barça, quan va decidir alinear-lo a la final de Sevilla, contra els advertiments de González Adrio ("El vaig amenaçar de deixar el club perquè la lesió muscular d'Archibald era molt recent", ens va dir el traumatòleg del Barça) i contra el *hat-trick* de *Pichi* Alonso a la semifinal contra el Göteborg. "Sempre hi haurà discussions i debats –ens va dir Venables fa uns mesos a Londres-. En realitat la meva decisió de fer jugar Archibald en comptes de *Pichi* va ser molt difícil de prendre. I, com sempre, si et surt bé resulta que ets el més llest. I si no et surt bé, doncs no ho ets".

> **Lattek encara recorda el setembre del 1982 per haver hagut de prendre "la decisió més difícil de la meva vida"**

Lattek-Schuster-Venables

En la mateixa línia, Lattek encara recorda el setembre del 1982 per haver hagut de prendre "la decisió més difícil de la meva vida". Schuster havia sofert una lesió molt greu de la qual no s'acabava de recuperar, i que havia condicionat la marxa de l'equip durant la temporada 1981/82. Aquell estiu, la directiva de Núñez havia fitxat el millor jugador del món, Diego Armando Maradona. Lattek havia de decidir qui inscriuria a la Lliga: Simonsen, que és qui l'havia recomanat al vicepresident Joan Gaspart per entrenar el Barça, o Schuster, amb qui no s'acabava d'entendre del tot. El cas és que, pensant en l'equip, va optar pel jugador alemany, que li ho va agrair un parell de mesos després amb unes

Zubi: "Vam tornar al vestidor amb ganes de dir-li: 'Veus com ho podíem fer?'. Però entres, el mires, i veus que ha complert amb el seu objectiu, que era que remuntéssim"

declaracions en un setmanari alemany on deia que s'havia presentat ebri als entrenaments. "Els jugadors són com la gent normal –diu Lattek– cadascú té la seva personalitat. De vegades ens falta un cargol, de vegades dos, i de vegades tres. El més complicat de la feina de l'entrenador és la psicologia". "Tothom pensa que la meva relació amb Schuster va ser dolenta –afegeix Venables–. Però de fet ens enteníem molt bé. Almenys fins a la meitat de la segona temporada, quan em va dir que volia marxar. Quan ja vam trencar del tot va ser quan va abandonar l'estadi a la final de Sevilla abans d'acabar el partit. Si arribem a guanyar als penals i el reclamen per al test antidopatge i no hi és, hauríem pogut perdre el títol...".

De moments de crisi en la gestió del vestidor n'hi ha hagut per donar i per vendre. Alguns d'aquests encara expliquen molt bé la difícil tasca de l'entrenador a l'hora d'obtenir rendiment d'individus no només amb molt de talent, sinó també, per què no admetre-ho, amb una combinació explosiva d'excés de pressió i excés de temptacions a l'abast. Reconeguem d'una vegada per totes que els aficionats al futbol, els que no hem arribat a més que això, no en teníem prou del primer o vam sucumbir al segon o al tercer. Quan li vam preguntar a Lucien Muller com era tractar amb aquesta peculiar primera matèria que són els futbolistes -treballadors tan joves, tan especialitzats, tan talentosos i tan ben remunerats-, ens va respondre, taxatiu: "El millor del futbol són els jugadors" ■

Archibald i Schuster, amb Terry Venables i Ed Harris el dia de la presentació de l'equip l'estiu del 1984.

Johan Cruyff i Carles Rexach parlant a la gespa de Wembley just abans de la final de la Copa d'Europa del 92.

L'OMBRA VIGILANT

Es mou, és a tot arreu i encara que no l'haguem vist mai, n'hem estat part. De presència constant, amb el temps ha variat ben poc. No respecta ni procedències ni currículums. L'entrenador del Barça sap que hi ha de conviure. És l'entorn, aquesta ombra vigilant que es farà més o menys tangible en funció del resultat, tot i saber que a l'èxit i el fracàs només els separa el gol, prim com un tel fet de caprici, d'atzar i de talent

TEXT: Eduard Pujol | FOTOS: Bevenrain / Seguí-FCB

La nit del 6 de novembre del 1991 el Barça jugava al camp del Kaiserslautern alemany. Era partit de Copa d'Europa i al minut 89 un 3 a 0 de llibre feia descarrilar l'equip en el viatge cap a Wembley. De cop i volta ens volava l'entrada al somni, o com hauria reescrit Joaquín Sabina, ens acabaven de prendre el mes de maig. Faltava mig any per al 20 d'aquest mes de l'any 92 i, per moments, aquella golejada esborrava qualsevol rastre de prestigi, de somni, d'èpica posterior. Un 3 a 0 rotund que ens hauria privat d'una gran novel·la que mai hauríem llegit perquè, senzillament, mai s'hauria escrit. Una derrota inapel·lable que ens hauria despertat just quan estàvem agafant el son. Però el guionista –a la vida i al futbol sempre hi ha un guionista enrevessat!– es va adonar que allò era massa cruel per a un equip que feia un bon futbol. La sort d'aquella freda nit és que els partits duren 90 minuts i no pas 89, i que quan faltaven 15 segons per al final, Koeman va penjar una pilota a l'àrea i Bakero la va rematar a dins. Els alemanys quedaven eliminats i, oh destí, l'equip que feia estona que n'estava fora, tornava a entrar al camí de la glòria. El futbol és això: quinze segons, un gol i un petit detall per separar els límits del cel –allà on s'hi està Sant Pere–, i de l'infern, que és on, segons diuen, en Pere Botero hi té unes botes que porten el seu nom. Un gol és com un pas de puça entre l'èxit i el fracàs. Potser per aquesta raó, ara que la pilota no corre, és el moment per preguntar-nos quantes coses poden penjar d'un gol que, a vegades, viatja en rodalies i no arriba fins al minut 89 i 45 segons d'un partit que s'està perdent per 3 a 0.

L'èxit del míster se sustenta en tres pilars, i cap d'aquests ha de cedir. La tàctica, la plantilla i la relació amb l'entorn

La soledat

Elaborant aquesta sèrie de reportatges al voltant de la figura de l'entrenador del Barça, i després de conversar amb els tècnics contemporanis que s'han assegut a la banqueta de l'estadi, queda clar que l'èxit del míster se sustenta en tres pilars, i cap d'ells ha de cedir. Un és el futbol futbol, la tàctica, la tècnica i si els gols arriben o si es fan els desmenjats. L'altra qüestió és la qualitat i el perfil de les plantilles, i la

Llegir el diari cada matí

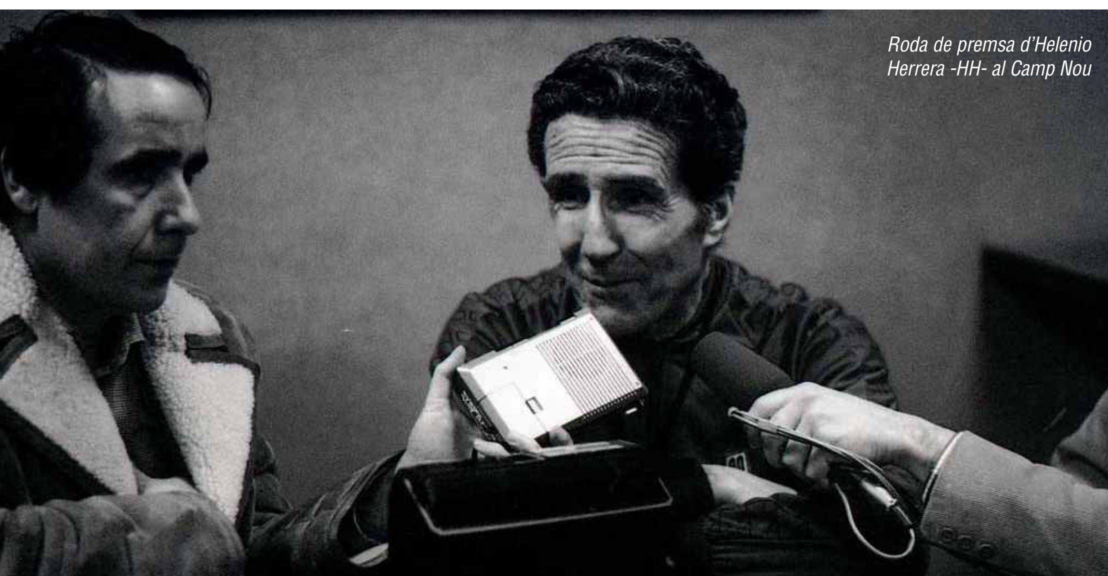
Robson, Muller, Menotti o Lattek. Són aquests, però podria ser qualsevol altre. El tècnic del Barça arriba al club, fa l'equip, treballa la pissarra i les coses internes de vestidor i dirigeix l'onze als partits. A banda de si l'encerta o no, hi ha un factor extern que és pertot i que es repeteix: l'entorn. En la configuració d'aquest element, la relació que l'entrenador té amb la premsa –i últimament amb els opinadors- és clau. L'entrenador fa la seva feina però, com qualsevol altre aficionat, cada matí esmorza amb la premsa, que és com dir que també veu la tele i escolta la ràdio. La complexitat d'aquest àmbit fa que amb un cop d'ull a l'hemeroteca es trobin situacions ben curioses. És el cas de Robson, que al febrer tenia els "dies comptats" i va acabar guanyant la Recopa i la Copa. A Lattek se li demanava que s'acabessin les errades hores abans de guanyar el pas a la final de la Recopa del 82, en què va empatar a Anglaterra, al camp del Tottenham. L'entorn o com d'efímer és el dia a dia.

relació que l'entrenador té amb els cracs de moda. I encara el tercer bastiment. La relació de l'amo de la banqueta amb l'entorn.
Per explicar-ho hi ha tres frases i una anècdota que són reveladores. Lucien Muller, el primer entrenador que va fitxar Josep Lluís Núñez, insisteix a dir que la derrota és dura, però especialment com a tècnic del Barça. "Quan es perd, l'entrenador està sol. Te n'adones al despatx. Passa un quart d'hora i el jugador marxa, els directius no vénen i només et queda la premsa, que l'endemà t'atonyinarà. Estàs sol. S'ha de ser molt fort, s'ha de tenir un caràcter molt dur per ser entrenador d'aquest club", explica Muller, destituït a tocar de la final de Basilea.
Així, qui va entrenar el FC Barcelona a les acaballes dels anys setanta, ja apunta alguns trets que avui es mantenen. Es tracta de la importància que té la relació de l'entrenador amb la premsa. Per entendre l'abast d'aquest factor, potser cal situar-lo en el seu moment i redimensionar-lo a l'actualitat (avui la del Camp Nou és la sala de premsa amb més activitat diària del país). Han passat trenta anys i el periodista Eduard Boet descriu el periodisme de l'època. "Si a la roda de premsa el radiocasset no havia funcionat, només calia sortir de la ràdio i anar a casa de l'entrenador. Moltes vegades hi acabaves entrant, i si no, al mateix replà de l'escala li gravaves les dues preguntes que se t'havien escapat perquè se t'havien acabat les piles del casset. Així ho solucionàvem". Avui, que en un dimarts de prèvia de la Lliga de Campions hi pot haver 200 periodistes acreditats, aquesta anècdota és poc més que un impossible.
Més tard, ja en els primers vuitanta, encara sense mòbils ni portàtils, però amb un futbol que ja tenia ídols que movien molta gent, Maradona i Menotti van aterrar al Barça. Al Camp Nou ja s'hi havia jugat el Mundial del 82 i la sala de premsa havia deixat de ser austera i poc vistosa, per esdevenir un punt d'atenció equiparable a la mateixa gespa.

Les urgències històriques

Només això explica que, just després del primer entrenament amb Maradona i Schuster al Camp Nou, César Luis Menotti hagués de respondre a la pregunta de "podrà treballar amb tranquil·litat?". Menotti va respondre: "Aquí vostès tenen uns professionals excel·lents, carregats, això sí, d'una urgència històrica que és aconseguir títols. Aquesta urgència atempta contra els terminis necessaris per treballar bé. No ens hem de tornar bojos, sinó que hem de treballar amb tranquil·litat, seguint la línia recta". El Flaco afe-

Just després del primer entrenament amb Maradona i Schuster al Camp Nou, Menotti va haver de respondre a la pregunta: "Podrà treballar amb tranquil·litat?"

Roda de premsa d'Helenio Herrera -HH- al Camp Nou

De quan no es podia votar

PRECIO, 10 PESETAS
CARLOS PARDO
4-2
DIARIO DEPORTIV
REXACH EX
Nueva derrota mínima y
SOLSONA
EL ESPAÑOL,
REFERENDUM MICHELS, Pag.

UN ENSAYO DE DEMOCRACIA DEPORTIVA
MICHELS ¿SI? ¿NO?
Léala antes de votar
LA HISTORIA AZULGRANA DE RINUS MICHELS
PARTICIPE EN EL "REFERENDUM" DE "4-2-4", RELLENANDO EL VOTO Y ENVIANDOLO POR CORREO ANTES DEL PROXIMO DOMINGO
UN SORTEO DE LIBROS Y 100 SUSCRIPCIONES ANUALES ENTRE LOS VOTANTES
PUBLICO ESCRUTINIO EL PROXIMO LUNES EN CLUB MUNDO
REFERENDUM MICHELS

19 de maig del 1975. El país encara no sabia què volia dir passar per les urnes, però el món del futbol anava a l'avançada. El dia abans el Barça de Rinus Michels havia perdut el segon lloc de la Lliga a Saragossa i amb aquesta mala maror de fons, el diari esportiu *4-2-4* proposava als seus lectors que votessin. Sí, en un referèndum sobre Rinus Michels, el tècnic del 0 a 5 de l'any anterior al Bernabéu. Han passat els anys i els mitjans, com ara les ràdios, han buscat el parer del barcelonisme a través de diverses formes. Butlletes, enquestes telefòniques o a l'estadi en dia de partit, i en els temps de la societat de la informació, a través de l'enviament de missatges de SMS o de correu, així com la consulta directa a les pàgines web, amb enquestes al moment. D'aquesta manera el barcelonisme constantment es manifesta sobre el barcelonisme, modificant, corregint o consolidant estats d'ànim. Aquestes enquestes poden abraçar realitats molt diverses, tot i que les que van sobre els fitxatges del futur continuen tenint un gran predicament sobre l'opinió pública. De fet, hi ha noms que d'aquesta manera s'instal·len en el llistat de referències simbòliques de l'aficionat, i sovint es converteixen en un primer pas per acabar fitxant pel Barça.

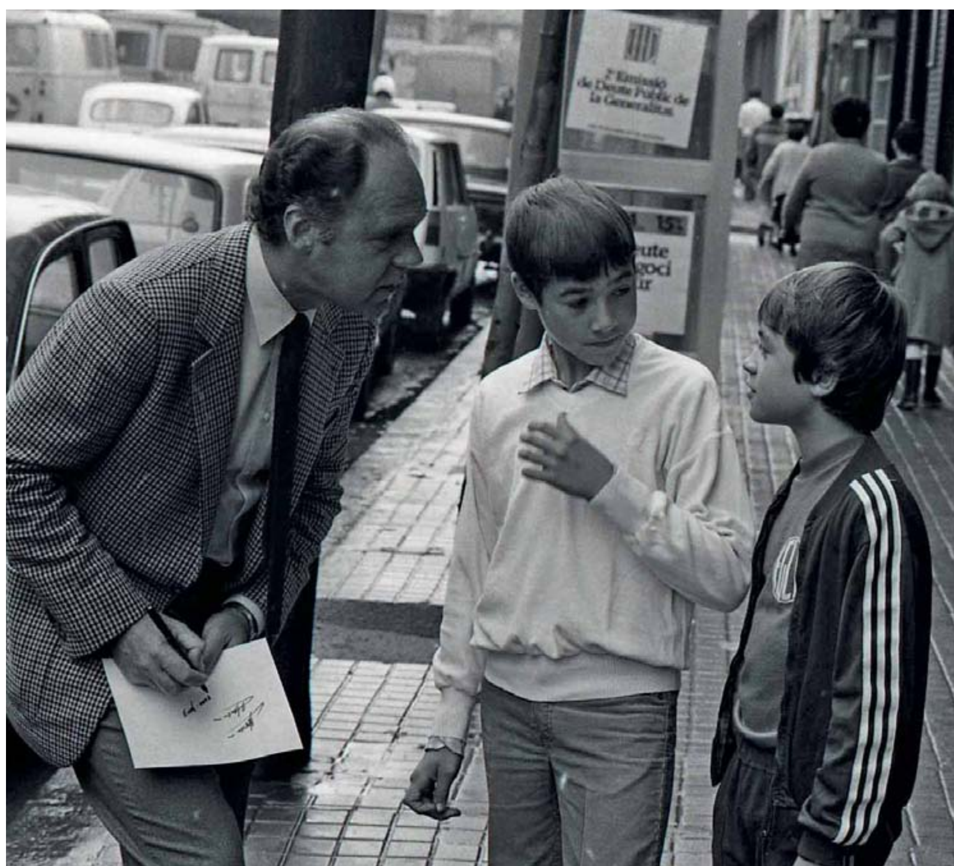
gia: "S'ha de crear un estil. El Barcelona és conegut a tot el món per la seva potència econòmica, per l'estadi, per la passió dels barcelonistes, per com representa Catalunya, però no per un estil de joc, i aquesta és la fita que vull aconseguir". Aquest bonaerense amb aire de filòsof, envoltat de fum, paraules que li fan companyia i un mundial a la butxaca, va analitzar el club com poques vegades s'havia fet. Parla de jugadors, del talent de la plantilla, fins i tot de la necessitat d'apostar per un segell futbolístic únic, però sobretot la seva resposta perfila l'ombra de l'entorn. Ho perfila en forma "d'urgències històriques", quan ningú havia trobat la paraula que definís aquest joc de pressions, d'equilibris, d'esperances, d'anhels insatisfets i frustracions acumulades, que sovint havien torpedinat els intents de convertir l'èxit en una virtut sostinguda.
El cert és que Menotti va tornar a parlar d'urgències històriques, com a mínim en una ocasió. Va ser el 22 d'abril del 1984. Encara amb opcions de guanyar la Lliga i després de golejar l'Espanyol per 5 a 2, Menotti va aprofitar la seva última roda de premsa al Camp Nou per escriure el seu testament: "El Barça es mou en les urgències històriques". No volia tornar a l'Argentina sense proposar que el Barça es repensés a ell mateix.

Una nova paraula

Encara van haver de passar vuit anys per topar de front amb el mot que ha acabat definint un dels pilars on descansa la clau de volta de l'èxit o el fracàs del tècnic del FC Barcelona. Camí de Wembley, però cinc mesos després de la nit de Kaiserslautern, el Barça va perdre per 1 a 0 a casa de l'Sparta de Praga. En cas de victòria o d'empat, l'equip s'hauria guanyat el pas directe a la final d'aquella Copa d'Europa. La derrota, però, ho va deixar tot pendent d'un partit amb el Benfica. Aquella tarda Cruyff es va queixar del seu equip i de "l'entorn". Al tècnic holandès se li va demanar que aclarís què era *l'entorn*, una paraula fins aleshores inèdita i que a Praga encara portava el paper de cel·lofana. El cert és que des d'aleshores poques paraules s'han repetit tant com aquesta per parlar de les coses del Barça, i que poques defineixen amb tanta exactitud aquest intangible que és la relació de l'entrenador

1 d'abril del 1992. El Barça perd a Praga. Cruyff es queixa de l'entorn i se li demana que aclareixi què vol dir

amb la premsa, i amb la resta d'elements que generen opinió al voltant de l'equip. Més exemples? L'alemany Udo Lattek encara maleeix la lesió de Schuster a Bilbao. Un Barça de joc brillant visitava San Mamés i el cervell de l'equip en va sortir lesionat després d'una entrada de Goikoetxea. A partir d'aquí, Schuster es va perdre un tram decisiu del campionat i la Lliga es va esmunyir. 25 anys després Lattek en fa la seva anàlisi: "Sense Schuster podíem jugar bé. No el necessitàvem per guanyar. Vull dir que hauríem pogut guanyar, tot i la seva absència. Però si no jugàvem prou bé la premsa insistia que ens faltava Schuster. Insistien que s'havia de fitxar, l'equip es va posar nerviós, igual que la directiva, i al final l'ansietat va ensorrar l'equip".
De l'entorn també n'ha parlat Louis van Gaal a la REVISTA BARÇA. Recordant Rivaldo, assegura que el volia fer jugar d'*11* i que el jugador, després de guanyar la Pilota d'Or del 1999, ho volia fer de *10*. Al marge de les raons futbolístiques que encara avui defensa, Van Gaal expli-

Mediàtics a tothora

Lucien Muller firma un autògraf a dos nois en un carrer de Barcelona. Aquesta foto simbolitza dues realitats. Una que es manté: els rostres del Barça representen el club a tothora i a qualsevol lloc. La curiositat de l'aficionat no descansa, no té per què tenir horaris, i l'entrenador, jugador o crac n'ha de ser plenament conscient. La segona cosa que s'hi ha de veure és un interrogant: avui aquesta foto es podria fer? És evident que sí, però de manera més excepcional. Els mitjans s'han multiplicat, els productes diversificat i la presència del Barça en aquests mitjans ha crescut exponencialment. Això fa que l'entorn –ara representat pel soci que vol acostar-se al seu ídol-, estigui a tot arreu i a totes hores. Quan es guanya aquest contacte es tradueix en afalacs i quan es perd, en la crítica de qui vol guanyar. En aquest cas, l'entrenador acaba sent una esponja permeable al comentari constant.

ca: "La premsa sempre va donar suport al jugador. Mai a l'entrenador. Des d'aquell moment jo tenia un problema. És clar, Rivaldo va jugar on ell volia. Això explica que no guanyéssim ni la Lliga ni la Lliga de Campions d'aquell any. Ens van faltar gols. Ell no en va marcar tants com abans".

Aturem on aturem aquest repàs, sempre es veu com la banqueta pren decisions que arriben a l'afició, i l'afició, sovint a través de la premsa, es fa notar –en forma de pressió més o menys silenciosa– sobre les noves propostes de l'entrenador. És un cercle. Es vigila, alimenta, modifica i condiciona a la vegada. És un cercle tan vell com el mateix Barça, o si es vol, tan contemporani com entenem el futbol a partir dels anys setanta. Els equilibris són discrets, les trencadisses sonores, i el que és evident, passen els homes, els tècnics, els debats puntuals, les frases antològiques, i el joc entre l'entrenador del Barça i l'entorn es manté ■

Lattek: "Deien que s'havia de fitxar. L'equip es va posar nerviós, igual que la directiva. L'ansietat va ensorrar l'equip"

L'alemany Udo Lattek adreçant-se al públic del Camp Nou en la presentació de l'equip

Article de PEP GUARDIOLA

SENTIR-HO

L'article que trobeu a continuació el va escriure Pep Guardiola i va sortir publicat el 2 de març del 2007 a *El País*, poc dies després de la victòria del Barça a La Romareda (1-2), en un partit que significava la classificació per a les semifinals de la Copa del Rei. En aquell matx, Rijkaard va sorprendre tothom amb un plantejament tàctic poc habitual en el tècnic holandès, amb només tres defenses (Thuram, Oleguer i Puyol). Una aposta guanyadora, amb regust a l'estil del Dream Team, que Guardiola valorava així...

A la contra de *La Vanguardia* d'ahir l'actriu Norma Aleandro deia que a molta gent li toca la loteria però que mai no se n'assabenta. Crec que als que estimem el Barça (molt) i el futbol (molt més) fa temps que ens va tocar la loteria. I el millor de tot és que ens en vam assabentar. De la mà d'un holandès i d'un català.
Em sap greu, Norma.
Sembla, segons diuen, que el Dream Team va tornar a Saragossa; a mi em sembla que el Dream Team no va marxar mai.
"M'atrau la victòria i m'adono que el camí que més s'hi apropa és el protagonisme. Mai pensaria un partit sense jugar al camp rival".

Frase meravellosa de Marcelo Bielsa que el Barcelona es va fer seva ja fa més d'una dècada. A Barcelona es creu que es pot guanyar de mil maneres. Totes vàlides. Totes serveixen. Faltaria més. Però a Barcelona també es creu que mai es pot guanyar i reguanyar d'una manera que no se senti. Que no la sentin els caps/directius, els tècnics, els seus jugadors, els amics de la premsa i la gent que cada setmana els va a veure.

Crec que els jugadors del Barça senten això. Ho senten, perquè molts d'ells van veure com ho feien els seus avantpassats. Ho senten perquè més tard s'han trobat fent-ho ells mateixos i guanyant (com reforça les conviccions, guanyar) i perquè saben que, com que ho han fet, són capaços de tornar-ho a fer. Si no ho sentissin així, guanyarien. Però un dia. No ho farien durant tant de temps. No es pot passar de jugar amb línia defensiva de quatre a fer-ho amb línia de tres, i dic tres i no cinc, i fer-ho amb tota normalitat. I fer-ho bé. I guanyar i estar a les semifinals de la Copa.

Em sembla, i potser m'equivoco, però és el que veig: els agrada ordenar-se a través de la pilota. Que ataquen i defensen amb la pilota i que entenen que no pot ser que la pilota estigui allà i nosaltres, aquí; la pilota allà dalt i els altres aquí baix. Senten que en comptes de moure's molt cap on està la pilota, ja els arribarà on són ells. Senten que els atacants per triomfar i sortir als diaris necessiten una bona pilota dels migcampistes i aquests, per poder fer-ho, necessiten una bona pilota dels seus defenses. Jo te la passo a tu i tu els la re no significa por sinó l'inici d'una jugada millor. Senten que l'ocasió ja arribarà i que la possessió per si mateixa no és res, sinó una manera d'arribar al gol. Que als extrems és millor que la pilota els arribi des del centre que des dels laterals. I que si juguen els tres petits (Deco-Xavi-Iniesta), com a Saragossa, els jugadors del planter han d'ocupar-se del control i l'elaboració del joc, i Deco, de la finalització. Senten que si hem de jugar amb tres, jugarem amb tres, però els tres han de tenir les cames d'Oleguer i de Puyol. I també saben que tenen el millor jugador del món, o gairebé, i el millor golejador del món, o gairebé, i que si parlem de saber jugar a futbol, no de decidir partits, no de jugar a fer jugades, repeteixo, de saber jugar a futbol, tenim dos dels millors migcampistes del món. Però que a tots aquests millors o gairebé en un altre entorn els costaria arribar a ser només uns gairebés. Ho saben. O així ho senten.

O així m'ho sembla.

I amb tot això, a vegades, de tant en tant, també perden. Per-den per manca de voluntat. Per no haver suat la samarreta o per pesseters. O perquè últimament han menjat molt i bé. I ja no tenen tanta gana. Sí, també perden per aquestes raons. Com tots els equips del món mundial. Però també perden perquè a vegades Xavi o Deco o Iniesta surten a robar les pilotes als centrals quan potser no ho haurien de fer. O perquè la pilota

Demà el Barça perdrà. O demà passat. A tots ens passa. Però ningú pot discutir que ja fa molt de temps que el Barça és un equip reconeixible. Únic

passes a ells. Ronaldinho sap que és millor amb Eto'o i Eto'o sap que és millor amb Ronaldinho. Tenen les seves coses, però junts són millors que sols. Insisteixen a saber on es troba l'home llebre en cada moment, i saben que l'home llebre és millor que sigui Iniesta que un lateral. Saben que Xavi i Iniesta són compatibles. I per què no ho havien de ser? Entenen, com tot bon joc col·lectiu, que quan es comença per la dreta és millor acabar per l'esquerra i que una passada cap enre-

que comença a la dreta va pel camí d'acabar a la dreta. O perquè el tercer home es fa servir poc. O perquè Ronaldinho ha de rebre més pilotes de Márquez i menys de Sylvinho... O perquè la transició atac-defensa, de tenir-la o no tenir-la, era un vist i no vist, i ara potser és més lenta. O perquè Eto'o no hi és. O què sé jo per què perden! Però perden. Però perden no només per no suar la samarreta. Per no córrer més i més. Perden per altres coses que ells saben. Uns, perquè han nascut aquí i així han estat educats; altres, perquè no tenen cap altre remei que aprendre.

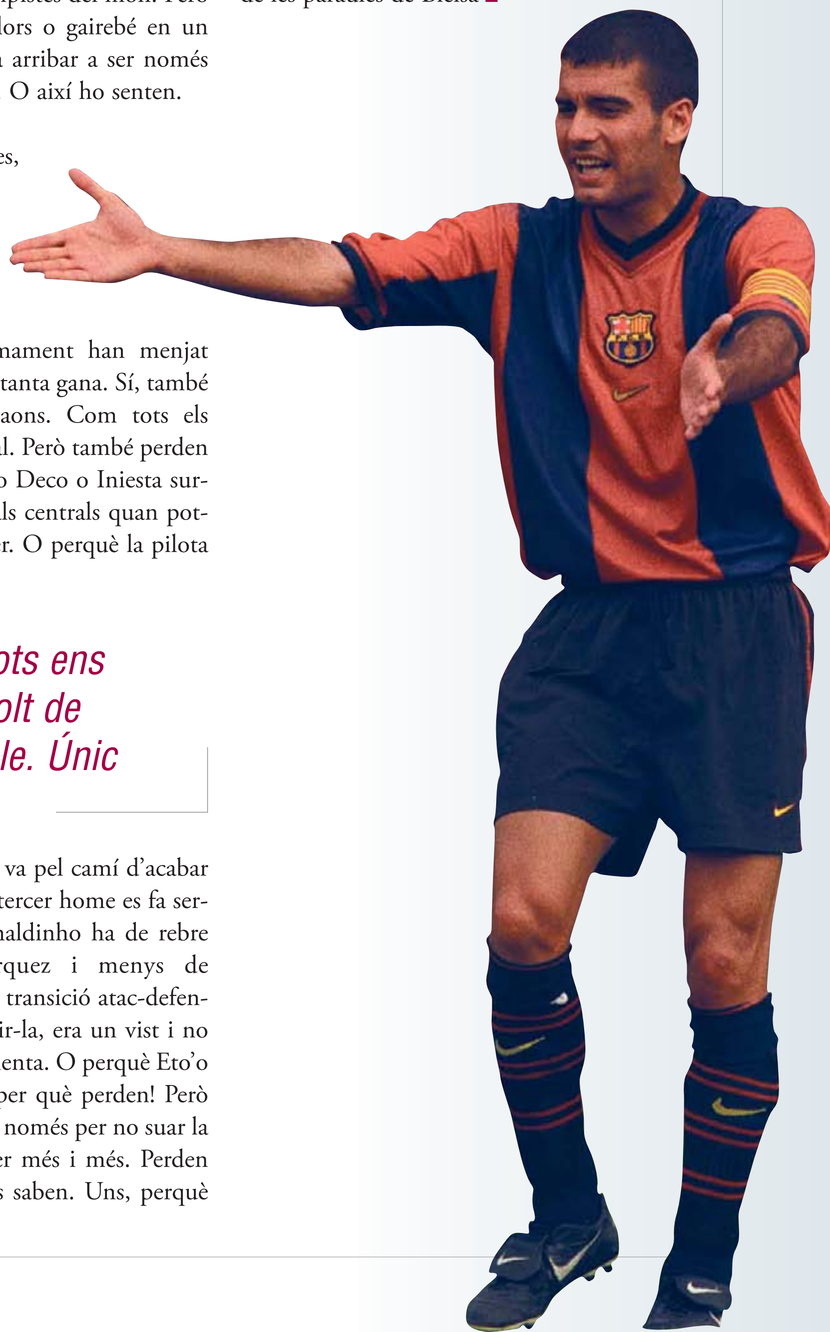
Demà el Barça perdrà. O demà passat. A tots ens passa. Però ningú pot discutir que ja fa molt de temps que el Barça és un equip reconeixible. Únic.

I no saben com m'agrada.

Unes hores abans del partit davant el gran Saragossa Iniesta va enviar un missatge al meu germà. El meu germà me'l va reenviar. Deia: "Torna el Dream Team. Jugo". Senten com han de jugar a aquest ofici meravellós que és jugar a futbol o no?

Encara tenen algun dubte sobre com jugaran el partit davant Els Beatles?

Passaran? Se n'aniran cap a casa? No dubtin de les paraules de Bielsa ■

SIMBOLITZEN EL BARÇA

Quinze són els tècnics catalans que han dirigit el primer equip del FC Barcelona. Els últims, Joaquim Rifé, Carles Rexach i ara Josep Guardiola. Serà el tercer entrenador més jove en la història de l'entitat

TEXT: Sandra Sarmiento
FOTOS: Bevenrain / Seguí-FCB

Rexach, en la seva etapa a la banqueta del Barça.

Rifé, celebrant la victòria a Basilea.

"Guardiola està capacitat per entrenar el primer equip. Té una gran experiència com a jugador, està acostumat a la pressió de Can Barça i quan jugava ja era la prolongació del tècnic al terreny de joc". Ho diu Carles Rexach, l'últim entrenador català que s'ha assegut a la banqueta del Camp Nou. Va dirigir el primer equip, de manera regular, durant la temporada 2001/02, mesos abans que Guardiola deixés l'entitat per provar sort al futbol italià.

"Quan d'aquí a deu anys vagi al camp, m'encantaria veure jugar el Barça com jo vaig tenir la sort de fer-ho"

Encara no fa un any que Joan Laporta i Pep Guardiola s'asseien junts a la sala de premsa del Camp Nou. El president presentava l'excapità del primer equip com a nou tècnic del Barça B. "No sóc ningú. Ara començo de zero", reconeixia el nou tècnic. El Miniestadi era casa seva. Dotze mesos després Guardiola torna al Camp Nou convertit en un entrenador treballador, exigent i capaç de contagiar il·lusió. Amb el filial blaugrana ha acabat la temporada com a campió de Lliga.

Amb 37 anys, el de Santpedor es convertirà l'1 de juliol en el tercer tècnic més jove en la història de l'entitat. Abans Joaquim Rifé es va fer càrrec de l'equip durant la temporada 78/79 en substitució de Lucien Muller. L'exlateral blaugrana assumia la banqueta a la mateixa edat i va assolir la Recopa de Basilea. Va ser el primer gran triomf europeu del FC Barcelona.

Dels cinquanta tècnics que ha tingut el club al llarg de la seva història, quinze són catalans. Rifé, Rexach i ara Guardiola són els últims jugadors de la casa que han entrenat el primer equip del Barça. Abans ho havien fet exfutbolistes com Josep Seguer, Salvador Artigas o Josep Gonzalvo. Simbolitzen el Barça en tota la seva extensió. De ben petits aprenen a estimar uns colors, a viure el Barça les 24 hores del dia. Dins i fora del camp. I a entendre d'una manera molt particular el joc del futbol. Un segell inconfusible. Diferent de la resta.

Guardiola va absorbir com una esponja l'estil del Dream Team. De Cruyff. De Rexach. El 2001 el de Santpedor escrivia en el seu llibre *La meva gent, el meu futbol*: "Va ser Cruyff qui va imposar els criteris de la circulació ràpida de la pilota. L'obligació d'obrir el camp per trobar espais. Omplir el centre del camp per poder jugar amb superioritat numèrica i, no ho sé, una pila de coses més perquè tot el món sabés com jugava el Barça. Un equip amb identitat pròpia. Quan jo, d'aquí a deu anys vagi al camp i vegi que el Barça no juga amb l'empremta que va deixar Cruyff, no passarà res; però almenys, deixeu-me que, des del meu llibre, confessi que m'encantaria veure'l jugar de la mateixa manera amb què jo vaig tenir la sort de fer-ho". Ara en tindrà l'oportunitat ■

Un d'aquests podries ser tu.

Patrocinador
oficial
FC Barcelona

Quan menges un Mini Babybel, assaboreixes la passió del Futbol. I només amb aquesta passió et podràs convertir en un autèntic campió. Mini Babybel, que gran!

Formatge
Oficial

FCBARCELONA

BARÇA B CAMPIÓ GRU

UP V DE 3a DIVISIÓ 2007/08

AVALS DES DE L'EXPERIÈNCIA

Tots ells han tingut una relació directa amb el FC Barcelona, ja sigui com a jugadors o com a tècnics, del futbol base o del primer equip. Acumulen una gran experiència barcelonista i coneixen molt bé la casa. Com Pep Guardiola. Per aquest motiu, els hem demanat l'opinió sobre el futur entrenador del Barça, a qui fan confiança de manera gairebé unànime

TESTIMONIS RECOLLITS PER: David Carabén / Vanessa Forns / Àngels Prieto / José Miguel Terés

“

JOSEP MARIA FUSTÉ
EXJUGADOR DEL
FC BARCELONA (1962-1972)

CREC QUE ÉS LA PERSONA IDÒNIA PERQUÈ CONEIX EL CLUB, HA VISCUT MOLTS ANYS DINS D'AQUEST VESTIDOR I HA ESTAT EL CAPITÀ DE L'EQUIP. NOMÉS CAL QUE TOTHOM LI FACI CONFIANÇA, COM LI FARIEN A QUALSEVOL ENTRENADOR ESTRANGER.”

“

GUILLERMO AMOR
EXJUGADOR DEL
FC BARCELONA (1988-1998)

LI DESITJO TOTS ELS ÈXITS, PER L'AMISTAT QUE ENS UNEIX I PEL CLUB. HA ESTAT MOLTS ANYS JUGANT AL PRIMER NIVELL I SAP EL QUE ÉS EL VESTIDOR DEL BARÇA MILLOR QUE NINGÚ. L'EXPERIÈNCIA? TOTHOM HA DE COMENÇAR ALGUN DIA, I ESTIC SEGUR QUE EN DOS MESOS SEMBLARÀ QUE PORTI ANYS A LA BANQUETA DEL PRIMER EQUIP.”

“

JULIO SALINAS
EXJUGADOR DEL
FC BARCELONA (1988-1994)

POTSER NO ÉS EL MOMENT MÉS IDONI, PERÒ LES OPORTUNITATS LES HAS D'AGAFAR QUAN T'ARRIBEN. JO LI DESITJO TOTA LA SORT DEL MÓN I ESPERO QUE ELS JUGADORS L'AJUDIN, PERQUÈ ESTIC CONVENÇUT QUE POT PORTAR L'EQUIP A LA PERFECCIÓ.”

“

TOÑO DE LA CRUZ
EXJUGADOR DEL FC BARCELONA (1972-1980)
EXMEMBRE DEL COS TÈCNIC BARCELONISTA

TÉ UNA GRAN VISIÓ DEL FUTBOL, I, A MÉS, UNA GRAN CAPACITAT DE TREBALL. NO ESTIC GENS D'ACORD AMB ELS QUE PENSEN QUE LI MANCA EXPERIÈNCIA, PERQUÈ AQUESTA NO ÉS GARANTIA D'ÈXIT. EL QUE NECESSITARÀ ÉS EL SUPORT DE TOTHOM PER SENTIR-SE RECOLZAT EN LES SEVES DECISIONS.”

“

LAUREANO RUIZ
EXENTRENADOR
FC BARCELONA (1975-76)

GUARDIOLA ERA UN JUGADOR EXTRAORDINARI. SI L'HAN ESCOLLIT ÉS PERQUÈ TÉ LES MILLORS CONDICIONS PER DESENVOLUPAR EL CÀRREC. JA FEIA D'ENTRENADOR DINS EL CAMP QUAN JUGAVA. EN CONTRA, DIRÉ QUE CAP GRAN JUGADOR HA ESTAT UN GRAN ENTRENADOR, AMB L'EXCEPCIÓ DE CRUYFF. PERÒ EL MEU DESIG, ÉS CLAR, ÉS QUE TRIOMFI.”

“

SERGI BARJUAN
EXJUGADOR DEL
FC BARCELONA (1993-2002)

EL PEP ÉS UNA PERSONA PERSEVERANT I MOLT TREBALLADORA, QUE BUSCA SEMPRE LA PERFECCIÓ, A VEGADES FINS A L'EXTREM. CREC QUE EN AQUESTS MOMENTS ÉS LA PERSONA MÉS ADEQUADA PER OCUPAR LA BANQUETA I QUE SABRÀ COM REDREÇAR EL RUMB DE L'EQUIP.”

“

JOAN MARTÍNEZ VILASECA
MEMBRE DE *L'STAFF* TÈCNIC
DEL FC BARCELONA

JO VAIG ENTRENAR-LO QUAN ESTAVA ALS JUVENILS DEL BARÇA, I JA ALESHORES DESTACAVA PER DAMUNT DE LA RESTA PER DUES RAONS: LA SEVA TÈCNICA I LA SEVA INTEL·LIGÈNCIA. A MÉS, TÉ UN GRAN CONEIXEMENT DE LA CASA, I TOT PLEGAT L'AJUDARÀ A DIRIGIR EL VESTIDOR DEL PRIMER EQUIP.”

PEPITO RAMOS
EXJUGADOR DEL
FC BARCELONA (1976-1982)

ÉS UN HOME MOLT SEGUR DE LES COSES QUE FA, I, A MÉS, MOLT IL·LUSIONAT. S'HA PASSAT PRÀCTICAMENT TOTA LA VIDA AL BARÇA I CONEIX L'ENTITAT COM SI FOS CASA SEVA."

QUIQUE COSTAS
EXJUGADOR DEL FC BARCELONA (1971-1980)
EXENTRENADOR DEL BARÇA B (2001-03 I 2005-07)

EL CONEC DES QUE VA INGRESSAR AL FUTBOL BASE, PERQUÈ VAIG TREBALLAR AMB ELL JA ALS INFANTILS. EXPERIÈNCIA? JA DES DE PETIT FEIA D'ENTRENADOR ALS NOSTRES ENTRENAMENTS."

***CHAPI* FERRER**
EXJUGADOR DEL
FC BARCELONA (1990-1998)

ÉS UN APASSIONAT DEL FUTBOL I CONEIX EL CLUB PER DINS A LA PERFECCIÓ. QUAN ÉREM JUGADORS, ES QUEDAVA DESPRÉS DELS PARTITS PER ANALITZAR LES JUGADES I VEURE ON ENS HAVÍEM EQUIVOCAT I COM PODÍEM MILLORAR. ARA TINDRÀ L'OPORTUNITAT DE FER REALITAT EL SEU SOMNI, I LI DESITJO TOTA LA SORT DEL MÓN."

JOHAN CRUYFF
EXJUGADOR DEL FC BARCELONA (1973-1978)
EXENTRENADOR DEL CLUB (1988-1996)

L'ELECCIÓ DE PEP GUARDIOLA COM A PRIMER ENTRENADOR OBEEIX A LA IDEA DE SEGUIR EN LA MATEIXA LÍNIA, AMB LA MATEIXA IDEA BÀSICA DE FUTBOL. A MÉS A MÉS, EN PEP CONEIX LA CASA A LA PERFECCIÓ I PER TANT EN CONEIX LES DIFICULTATS. SERÀ DIFÍCIL QUE LES CIRCUMSTÀNCIES L'AGAFIN PER SORPRESA. COM A JUGADOR SABIA EN QUÈ CONSISTIA EL JOC. I ARA, DES DE FORA, ENCARA EN SAP MÉS."

EUSEBIO SACRISTÁN
EXJUGADOR DEL FC BARCELONA (1988-1995)
MEMBRE DE *L'STAFF* TÈCNIC (2007-2008)

EM SEMBLA TOT UN ENCERT APOSTAR PER UN HOME COM EL PEP GUARDIOLA. AMB AQUESTA DECISIÓ CREC QUE S'ASSEGURA LA CONTINUÏTAT D'UN ESTIL I D'UNA FILOSOFIA DE JOC. EN PEP ÉS ALGÚ QUE CONEIX MOLT BÉ LA CASA, PERÒ SOBRETOT ÉS UNA PERSONA MOLT INTEL·LIGENT I CAPACITADA. A MÉS A MÉS, LA PASSIÓ QUE HI POSARÀ POT SER CONTAGIOSA I POT CONTRIBUIR A CANVIAR L'ESTAT D'ÀNIM QUE ACTUALMENT ENVOLTA EL CLUB."

SERRA FERRER
EXENTRENADOR DEL FC BARCELONA (2000-01)

EN PEP JA ERA UN JUGADOR D'UNA INTEL·LIGÈNCIA FORMIDABLE SOBRE EL CAMP, AMB UN JOC DE POSICIÓ PERFECTE. SEMPRE SABIA ON HAVIA DE SER I IMPRIMIA EL RITME NECESSARI ALS PARTITS. A MÉS A MÉS, PER LA SEVA EDAT, I PEL FET DE SER BARCELONISTA, TÉ LA MILLOR COMBINACIÓ POSSIBLE D'AMBICIÓ I ENTUSIASME PER DUR A TERME AQUESTA TASCA. LI DESITJO TOTS ELS ÈXITS."

VÍCTOR MUÑOZ. EXJUGADOR
DEL FC BARCELONA (1981-1988)

PEP TÉ EL HANDICAP DE LA POCA EXPERIÈNCIA, PERÒ TINDRÀ EL SUPORT I L'AJUT DE TOTHOM PER TREBALLAR AMB UN NOU PROJECTE ESPORTIU. SI EL CLUB LI HA FET CONFIANÇA, ÉS PERQUÈ ESTÀ PREPARAT."

SIR BOBBY ROBSON
EXENTRENADOR DEL FC BARCELONA (1996-1997)

EN PEP GUARDIOLA ERA UN JUGADOR EXTRAORDINARI, AMB CLASSE, LLEST, CONEIXIA EL JOC, TENIA UNA PASSADA EXQUISIDA, PRECISA, PRIMMIRADA. QUE S'HAGI CONVERTIT EN ENTRENADOR, DONCS, NO M'HA SORPRÈS. CONFIO QUE ELS AFICIONATS LI CONCEDEIXIN EL TEMPS I LA COMPRENSIÓ PERQUÈ PUGUI TRIOMFAR. ÉS UN AMANT DEL FUTBOL I PER AIXÒ ES POT CONVERTIR EN UN BON ENTRENADOR. SOBRETOT SI CONSERVA L'AMBICIÓ QUE VA DEMOSTRAR COM A JUGADOR. ÉS UNA MOLT BONA ELECCIÓ. MILLOR ENCARA SI TENIM EN COMPTE QUE, PER A ELL, ÉS COM TORNAR A CASA."

"EL BARÇA ÉS COM PUJAR A UN TREN QUE VA MOLT DE PRESSA"

Frank Rijkaard, l'entrenador dels últims cinc anys, deixa la banqueta però assegura que mai dirà adéu al seu barcelonisme. Rijkaard recorda que al diari BARÇA CAMP NOU del partit de Lliga contra el Mallorca hi va publicar una carta en què va dir tot el que volia dir. "Són paraules sortides del cor i allà hi és tot. Això sí, que tothom tingui clar que sempre us portaré amb mi". Però una cosa és continuar dient adéu i una altra, parlar serenament del FC Barcelona amb el soci número 94126

TEXT: Pere Marcé i Eduard Pujol | FOTOS: Bevenrain

Cinc anys a Catalunya. Com és el Barça?
És "més que un club". És així, els catalans i la gent que viu a Barcelona ho saben i ho entenen perfectament. Als estrangers, d'entrada, ens cal conèixer el club, viure'l i treballar-hi, per veure i entendre què significa. Però hi acabes arribant.

Quan es va adonar d'aquesta realitat?
Només aterrar ja em vaig trobar gent que va fer un esforç per explicar-m'ho, per fer-me entendre que això funciona d'aquesta manera i no pas d'una altra. Però al marge de les paraules, és compartint i vivint junts el Barça que te n'adones. És a través de l'experiència d'aquests anys. El dia a dia t'ho va deixant molt clar, revelant aquests matisos.

Vostè ja havia jugat al Camp Nou amb el Saragossa i amb el Milan, però mai havia estat al vestidor local.
Des de fora, com a futbolista, coneixes la frase del "més que un club". Et penses que vol dir que el FC Barcelona és un dels clubs més grans del món i que la gent n'està contenta. La limites a la competició i el palmarès.

Ben mirat, això també és cert...
D'acord, que el Barça és un dels grans clubs del món no és cap mentida. Però viure aquí i conèixer la gent et dóna una informació més precisa i, a la vegada, més interessant sobre què és. Sempre els hauré d'estar agraït per haver-me donat la possibilitat de conèixer bé el Barça, el país i la gent, de poder fer meva una altra cultura i de conèixer des de dins una realitat que desconeixia.

Prefereix les sensacions o les paraules?
Sovint les sensacions i les emocions que portem dins tenen més poder i més força que un mot. Aquests cinc anys han estat molt intensos. Es podria comparar amb quan puges dalt d'un tren, dels que va molt de pressa. Hi ha un dia que mires enrere i quedes fred de com ha volat el temps.

Cinc anys...
Buf! Tot el que m'ha passat és un motiu d'orgull. M'he esforçat per aconseguir que les coses funcionessin. Aquesta passió m'ha distret dels dies i del pas del temps, i ara m'adono que sí, que han passat, que els he viscut, que se m'han –pràcticament- escolat entre els dits. Aquests anys de la meva vida han estat marcats per una idea central: que el Barça funcionés i, avui, tranquil·lament puc dir que deixo una part del meu cor aquí, esportivament i també humanament.

Aquest tren tan veloç, on l'ha portat? Cinc anys per arribar on?
Segur que molt lluny, però no em vull quedar amb la distància; prefereixo el com. Aquest viatge tenia el risc de pujar al tren i voler aconseguir únicament una sèrie d'objectius personals. Això que ben portat té una vessant positiva, no és del tot enriquidor. Si només et marques fites individuals el més normal és que et passin per alt totes les altres coses que es poden aprendre en un viatge. Per aquesta raó insisteixo que l'important és el com.

Em fa pensar en Konstandinos Kavafis i en Lluís Llach. Vostè ha fet seva l'essència del *Viatge a Ítaca*...
És clar! No t'has de deixar perdre mai les coses boniques que es poden contemplar durant el viatge. Amb l'orgull de pertànyer al Barça i amb tot el respecte que la institució es mereix, sempre he intentat donar el millor de mi a tota la gent que ha treballat al meu costat o que ha confiat en la meva feina. L'objectiu ha estat donar al nostre públic les satisfaccions esportives

> ***"Les sensacions i les emocions tenen més poder i més força que un mot. Han estat cinc anys intensos"***

que es mereixen. Ara bé, pot estar d'acord amb mi que hauria estat un error tancar-se en banda i no voler créixer vivint, escoltant o sentint les sensacions d'aquest trajecte. M'he fet ric coneixent altres persones i cultures. He fet amistat amb molta gent i això són coses tant o més importants que el resultat final.

No li fa por que no se l'entengui?
No, per què ho diu? Ja sé que aquí necessitem guanyar, que sempre s'ha de guanyar. L'única cosa que també reivindico és poder mirar enrere —encara que només sigui una mica enrere— i adonar-me que, al marge dels gols, sempre hauré d'estar agraït al Barça per haver-me donat la possibilitat de trobar persones i emocions que s'han guanyat una part del meu cor. Són coses de la vida i si van acompanyades de resultats, perfecte. No obstant això, amb els resultats dels últims dos anys també he vist com moltes amistats s'han fet encara més fortes, cosa que em produeix una gran satisfacció.

Què li ha donat el Barça?
El FC Barcelona em va donar una possibilitat única i la vaig agafar. És una oportunitat que,

treballant i entrant en una bona dinàmica, amb una mica de sort i recolzat en una bona plantilla, m'ha permès guanyar. Hi havia molta qualitat, s'ha fet un treball seriós i la il·lusió de molta gent disposada a empènyer. Haver assumit aquell repte m'ha permès viure moments molt bonics. N'estic content.

I vostè, què ha donat al Barça?
Encara no li ho sé dir. Prefereixo quedar-me amb el que li deia: que he tingut la possibilitat de formar part d'aquesta gran entitat que es diu FC Barcelona i sempre agrairé l'ajuda i l'estima que m'ha donat Barcelona i Catalunya.

Però les entitats les fan, i també les canvien, les persones. Segur que avui l'entitat és diferent de com era abans de l'estiu del 2003. Educat i senyor com és, segur que vostè hi té alguna cosa a veure.
Espero haver aportat el meu petit gra de sorra. L'important és la suma de totes les miques, quan tothom aporta la seva part i tothom ho fa a la seva manera. No veig cap diferència entre la resta i la meva persona.

Em sabria definir què és l'entorn?
Li haig de confessar que a Holanda algunes coses són iguals que al Barça. Entenc la pressió de l'entorn des que era jugador al planter de l'Ajax. A Amsterdam també fèiem servir aquesta mateixa expressió. Entorn? Significa allò que passa fora del club i com això pot afectar el vestidor i l'equip. Per a mi l'entorn d'aquí no va ser una sorpresa.

> *"Quan l'equip ja ha demostrat alguna cosa interessant, el públic té una tendència natural a ser crític"*

La pressió de l'entorn es fa tangible?
Honestament crec que a tot arreu, clubs i països, hi ha opinions de fora que només se senten quan les coses no van bé i busquen alguna cosa. Aquests anys, tot i haver-hi entorn, el Barça també ha tingut resultats a favor i ha jugat un bon futbol. Això és part del club i no me'n penso queixar. Ara bé, també és cert que quan les coses es torcen, a l'entorn no li agrada ser silenciós i es fa visible i sorollós.

Quina relació s'estableix entre l'entrenador, els jugadors i el Camp Nou?
L'entrenador és una part de l'equip. Per a molta gent, fins i tot una part importantíssima perquè si es guanya, el tècnic senzillament ha fet el seu treball i si es perd, ja saben qui s'ha equivocat en tot. Aquesta és una mica la situació de l'entrenador. En aquest sentit, com més gent hi ha al camp, més pressió es rep. Sempre he procurat entendre-ho i sempre he volgut assumir els moments de crítica amb respecte. Entenc que el públic és molt important i si el Barça surt al camp a jugar és per fer contents els seus socis. El millor que et pot passar és aconseguir-ho.

El públic de l'estadi és tan fred com a vegades es diu?
Depèn del moment. Quan el soci entén que l'equip necessita ajuda per assolir una fita, li fa costat. Dintre del cor de l'aficionat només hi ha la idea de veure un Barça campió jugant un bon futbol. En canvi, quan l'equip ja ha demostrat alguna cosa interessant, de mèrit, aquest mateix públic té una tendència natural a ser crític. Per exemple, quan es guanya un partit i la gent creu que no ha estat com fa un o dos anys. Això que sembla una anècdota és perillós. En certs moments als jugadors se'ls fa pagar l'exigència que ve derivada dels bons moments. Sempre han de lluitar contra aquesta pressió i, si els afecta, tothom hi perd perquè el futbolista i l'equip van de més a menys. També és cert que hi ha jugadors que sempre estan al mateix nivell i que poden aguantar qualsevol remor que els arribi de la graderia.

Per tant, l'exigència desmesurada pot fer mal a l'equip?
Aquesta és una cosa que només pots aprendre quan ets aquí. Ho has de viure. Els jugadors de casa ho assumeixen de ben petits. Saben com funciona. Els estrangers ho han de conèixer i aprendre de nou. Si un jugador arriba al Barça no és per casualitat, sinó perquè té qualitats, però les ha de mostrar. L'equip sempre ha de seduir el públic.

I aleshores, si se'n surt, què passa?
És automàtic. Si l'equip ho aconsegueix, la graderia l'ajuda. El que els socis volen És veure el Barça fent un joc atractiu i guanyant. Si aquest és el gran maldecap de la gent que ve a l'estadi, l'obsessió de l'equip ha de ser demostrar que hi ha un bon bloc i que se sap fer un bon futbol. Per això mateix és l'equip el que ha de començar, i si el joc que exhibeix transmet bones sensacions, aleshores sí, aleshores el públic ajuda. És un tret únic, diferencial, que segurament també forma part del "més que un club".

Amb la fi del Dream Team, des de l'entorn es va apuntar que "el barcelonisme s'havia

“No! És al revés, el barcelonista no es cansa mai de guanyar però a vegades també ha de saber que al camp, per guanyar, s’hi ha de patir”

cansat de guanyar”. Amb el seu equip, s’ha repetit aquest cas?
No! És al revés, el públic no es cansa mai de guanyar. El barcelonista sempre en vol més. Quan el públic del camp està en silenci, és que està amoïnat perquè l’equip no està en forma i a la vegada l’equip té ansietat perquè vol complir amb el treball que té encomanat i no se’n surt. Això no vol dir que el públic no vulgui guanyar. El públic sempre vol guanyar, però a vegades també ha de saber que al camp, per guanyar, s’hi ha de patir. Hi ha altres països on, al marge del joc, la cosa és diferent i el públic es dedica a cantar durant els 90 minuts.

Quan el tècnic nota els silencis de la graderia, es pregunta què s’està fent malament?
Sempre he procurat captar les sensacions que l’equip ha transmès al públic. I precisament perquè l’entrenador és part de l’equip, automàticament he assumit la meva part de responsabilitat en el partit, sabent que cal patir. És una qüestió que t’obliga a actuar amb coratge. Les situacions complicades m’han donat força. En canvi, quan l’equip ha jugat bé, fent les coses com volíem, el que m’hauria agradat és posar-me al costat del soci i gaudir amb ells, o com ells, d’un gran partit de futbol.

El terme mitjà és el millor? Thuram ha dit que al Barça li falta equilibri. Hi està d’acord?
Del Barça no se’n pot parlar en general i dir què sobra o què falta. La història està feta de

La força de l'equip

Abans d'acabar la conversa encara convidem Frank Rijkaard a veure unes imatges. Somriu. Sorneguer ens pregunta si "seran dues hores", i és que en el fons té pànic a un afalac descontrolat a la vanitat. És un vídeo amb dos minuts d'imatges. Es veu Rijkaard acabat d'arribar al club i es repassa el gol de Xavi al Bernabéu, la nit a casa del Llevant, Saint Denis i l'eufòria de qui és campió d'Europa. També la Lliga de Vigo i l'últim partit a Múrcia. Li preguntem que amb quina imatge es queda. Seriós i emocionat, respon: "Els entrenadors poden parlar tant com vulguin, però sense l'equip, no pot funcionar res. Per tant, el que haig de fer és agrair la feina de tots els jugadors amb qui he treballat. Es faria llarg dir tots els noms, però em quedo amb Puyol. És el capità i representa l'esperit de l'equip i la generositat. Sempre ha volgut que les coses anessin bé. I també haig de parlar de Ronaldinho. Ha estat clau a portar il·lusió i transmetre alegria. Ronaldinho ha estat molt important. Amb ell el Barça ha guanyat i ha perdut. Però sense Ronaldinho no hem guanyat més que abans. Desitjo que es recuperi i espero veure'l al camp demostrant tota la seva qualitat".

moments de tota mena, d'èxit i de fracàs. Per tant, de què parlem? De quan? De quin Barça? En els bons moments és cert que l'equilibri, l'harmonia entre l'equip, el públic i l'entorn han trobat una mesura que ha funcionat. De la mateixa manera que ara, que no s'ha guanyat cap títol, també es pot dir que és evident que ens ha faltat equilibri.

Li plantejo al revés: si el Barça no té equilibri, no guanya?
Sí, sí, però equilibri, en quin sentit? De l'equip, de l'harmonia del vestidor, del club amb l'entorn i amb els periodistes? Hi ha molts factors que poden afectar la marxa de l'equip i del club.

Sí que és difícil, això del Barça?
No, no és difícil. És com és. De fet, penso que fins i tot és fàcil d'explicar. Si l'equip funciona i transmet bones sensacions, el Barça guanya perquè té talent i qualitat. Aleshores tot és molt fàcil.

Cruyff es va estar vuit anys a la banqueta del Camp Nou. Vostè cinc, Van Gaal tres, Venables tres més, Lattek dos, Menotti un. Al Barça no hi ha cap Ferguson. El tindrem mai?
Hi ha comparacions complicades. El futbol anglès i el nostre tenen poc a veure. S'acaben trobant a les semifinals de la Champions, però són dues filosofies diferents, per no dir que oposades. Aquí hi ha eleccions, els presidents porten el seu propi *staff*, i en un club com el Manchester hi ha un únic propietari i funciona com una empresa. Pot canviar, però tot queda igual. I al Barça no. Aquí de tant en tant es canvia d'organització, d'estructura, fins i tot de filosofia, que gairebé és com tornar a començar de zero. Al Manchester això no els passa i Ferguson –per qui tinc un gran respecte- pot treballar molts anys des de la banqueta fent una feina continuada, a llarg termini. Aquí no és gaire probable. La veritat, al Barça és força més complicat.

> *"Què voldré ser quan sigui gran? Un nen. No m'ho haig de pensar dues vegades: vull viure amb l'alegria i el cor d'un nen"*

La nit de la divuitena Lliga al camp del Llevant es va acabar amb cinc anys sense títols. Menotti havia definit el Barça com "un club d'urgències històriques". Quan vostè va arribar, n'hi havia?
La frase està bé, però és molt dramàtica. Jo m'ho hauria mirat una mica diferent. Hauria pensat que el Barça tenia un equip que havia patit moltíssim i m'hauria preguntat què caldria fer per tallar amb un patiment que arrencava de lluny. Segurament la resposta hauria estat treballar amb unitat, fixar un objectiu i pensar com es pot fer per passar del no guanyar al guanyar.

El 17 de maig del 2006, a París, els barcelonistes érem la gent més feliç del món. Per al professional que està acostumat a guanyar defensant samarretes diferents, com són aquestes nits?
Inoblidables. Sí, són moments inoblidables. Més encara, irrepetibles. Hi penso i una vegada més haig d'agrair a tothom haver-me permès estar-hi present i saber de primera mà què pot provocar la victòria als aficionats i a la gent d'aquí.

El dimecres que el FC Barcelona torni a jugar una final de la Lliga de Campions, Frank Rijkaard anirà on sigui per animar el Barça?
M'agradaria molt ser-hi. Oh i tant que m'agradaria! Ja hi pot comptar.

I ara què? Ja sap què voldrà ser quan sigui gran?
Sí, un nen. No m'ho haig de pensar dues vegades: vull viure amb l'alegria i el cor d'un nen ■

L'entrevista completa també s'emetrà a Barça TV, dins el programa *El Quadrat Verd.*

T90 LÀSER II
PRECISIÓ

**LA BOTA NIKE T90 LÀSER II
AMB TECNOLOGIA SHOTSHIELD
T'AJUDA A MILLORAR
LA QUALITAT DE LA PASSADA I LA
PRECISIÓ DEL LLANÇAMENT.**

**PASSA AL NIVELL SEGÜENT
A NIKEFOOTBALL.COM**

Jugadors del primer equip fent estiraments durant un entrenament al Camp Nou.

ELS ESTIRAMENTS EN L'ESPORT

COORDINADOR: Francesc Orenes
ASSESSORS: Albert Altarriba, Dr. Lluís Til i Dr. Franchek Drobnic (Serveis Mèdics FCB)
FOTOS: Bevenrain

Els estiraments són una part molt important en la pràctica esportiva, ja que ajuden a prevenir lesions musculars, tendinoses o articulars, optimitzen el treball físic de l'esportista i normalitzen l'estat muscular una vegada finalitzat l'exercici. Aquesta pràctica és fonamental a l'hora de planificar el treball físic dels esportistes

Habitualment podem veure com els esportistes realitzen estiraments durant els entrenaments o en els moments previs als partits. Per la tipologia de les accions que es produeixen en la majoria d'esports d'equip, no es requereixen nivells extrems d'amplitud de moviment (ADM), però els programes d'estirament han de garantir el màxim de possibilitats de moviment i alhora han d'aportar una mobilitat adequada i segura per evitar lesions per sobreestirament muscular o lligamentós. Els estiraments són recomanables perquè milloren la mobilitat, la circulació sanguínia, l'amplitud de moviments i compensen desequilibris musculars. També milloren la coordinació del cos, prevenen el risc de lesions i optimitzen el temps de recuperació després de l'activitat esportiva.

Si classifiquem els estiraments segons qui genera la força de tracció, trobem els autoestiraments, en què el mateix esportista genera aquesta força. Aquests a la vegada es poden classificar en: actius, en què la força de tracció prové de la contracció de la musculatura antagonista; passius, en què la força no prové del segment que s'ha d'estirar, sinó de l'exterior d'aquest, ja sigui amb una automobilització, amb una col·locació indirecta del cos o ajudat per la gravetat; balístics, en què l'esportista busca poca amplitud de moviment però grans acceleracions; o de tensió activa, en què l'estirament se centra en les estructures tendinoses. A part dels autoestiraments, també hi ha els estiraments realitzats per una altra persona. L'esportista col·labora, però no és qui realitza l'acció d'estirar i allunyar les fibres. Aquests estiraments poden ser passius, en què l'esportista està relaxat tota l'estona, o es poden realitzar utilitzant tècniques de facilitació neuromuscular propioceptiva. Finalment, trobem els sistemes instrumentals en què la força de tracció la realitza un aparell mecànic.

Pauta d'estiraments

És important tenir una pauta específica d'estiraments definida depenent del tipus d'esport, de la sessió de treball, de l'esforç que s'ha de realitzar i de les característiques fisiològiques de l'esportista. Es fan servir els estiraments de contrast entre tensió activa i passius permetent ajustar-se a les diferents situacions de l'activitat esportiva i reforçant la vigilància muscular.

El treball és diferent en funció del moment de la sessió d'entrenament en què s'aplica: l'escalfament o part inicial, durant la sessió i en la part final. En la primera, a l'inici de l'entrenament o previ al partit, els estiraments en tensió activa tenen com a objectiu preparar els músculs per a esforços intensos molt breus i espaiats en

el temps i esforços breus de caràcter iteratiu o aleatori d'alta intensitat que alhora han d'assegurar una protecció muscular. Els temps d'estirament han de ser breus, entre 1 i 6 segons, i només es realitzen 1 o 3 sèries per grup muscular. Els estiraments passius s'utilitzen per aconseguir un grau de mobilitat i extensió adequats als gestos tècnics i per prevenir lesions. Tenen una durada d'entre 1 i 3 segons i es realitzen d'1 a 3 sèries. Durant la sessió, els estiraments s'utilitzen per afavorir la recuperació entre exercicis i es dóna preferència als estiraments passius d'una durada d'entre 6 i 15 segons i es realitzen entre 3 i 5 sèries. En finalitzar l'entrenament o el partit es busca reduir el to muscular i recuperar la longitud de repòs. Per aquests motius es recomanen els estiraments passius mantinguts de 10 a 30 segons i realitzar entre 4 i 6 sèries per grup o cadena muscular, ja que constitueixen una forma de drenatge important que accelera la recuperació després de l'esforç. Cal ressaltar que si l'activitat ha estat molt intensa i el dany cel·lular ha estat molt elevat és preferible esperar dues hores un cop finalitzada la sessió abans de fer l'estirament ■

INFORMACIÓ BÀSICA

OBJECTIUS

Terapèutic: Recuperar les propietats biomecàniques del múscul lesionat
Preventiu: Evitar lesions musculars, tendinoses i articulars
Condicionament: Millorar el rendiment muscular i optimitzar la flexibilitat

CONCEPTES

Flexibilitat: Capacitat d'aconseguir més balanç en el recorregut articular
Extensibilitat: Capacitat que té el múscul per deixar-se estirar
Elasticitat: Capacitat del múscul per tornar a la seva posició habitual després d'allargar-se o estirar-se

PRINCIPIS

-Els músculs tenen diferents propietats
-Control del temps i pausa d'estirament
-Estirar en els tres plans de l'espai
-No forçar les articulacions
-Evitar moviments bruscos
-Atendre al reflex de l'estirament (llindar del dolor)
-Atendre les fases de l'estirament passiu
-Manteniment de la tensió
-Relaxació del múscul

TEXTOS: Xavier Catalán I FOTOS: Bevenrain

L'Hospitalet es tenyeix de blaugrana amb la Trobada Mundial de Penyes

Organitzada per la PB de Collblanc-Torrassa, la XXXI Trobada Mundial de Penyes Barcelonistes, celebrada a l'Hospitalet de Llobregat, va ser tot un èxit, amb més de 2.000 barcelonistes i 200 penyes assistents. Després de la recepció per part de l'alcalde Celestino Corbacho, la comitiva barcelonista es va desplaçar al Parc de les Planes, on l'actriu Amparo Moreno va ser l'encarregada de llegir el pregó oficial. A més, es va inaugurar el monument d'aquesta Trobada al Parc de la Marquesa, obra de l'escultor Alfredo Sánchez. L'endemà es va celebrar a La Farga el Congrés de Penyes, i es va aprofitar per presentar la seu de la XXXII Trobada Mundial de Penyes, que s'organitzarà a Totana (Múrcia) el 2009. Tot just finalitzar el Congrés, va tenir lloc un dinar de gala amb l'actuació estel·lar de la cantant Mònica Green.

El Congrés de l'EFPA, al Camp Nou

El Camp Nou va ser l'escenari del segon Congrés de l'Associació Europea de Futbolistes Veterans (EFPA). L'Assemblea Anual de l'EFPA va donar el tret de sortida a aquest segon Congrés, que, amb el lema *Still Playing*, va desenvolupar una sèrie d'activitats per debatre i analitzar el paper dels exjugadors i el futur del futbol. Es van realitzar ponències i taules rodones obertes a tothom en què es van intercanviar opinions sobre els exjugadors i la seva realitat, el paper de les associacions a Europa i l'exjugador com a model per als més joves.

Acord amb Ono i Blinkx

ONO, companyia líder en comunicació i entreteniment per banda ampla, i el FC Barcelona van arribar a un acord perquè Barça TV s'incorporés a la seva oferta de televisió de pagament. A més, el FC Barcelona va arribar a un acord amb Blinkx, el principal cercador de vídeos del món, perquè alguns dels continguts de Barça TV tinguin presència en aquesta plataforma d'Internet, només al territori de l'Estat espanyol.

Sorteig de compromissaris

La sala París va acollir el sorteig de compromissaris per a les temporades 2008/09 i 2009/10 amb l'assistència del vicepresident del FC Barcelona, Albert Vicens, el secretari del club, Xavier Cambra, el notari Joan Carles Ollé i el degà de la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresarials, Antoni Alegre. El sorteig va consistir en l'extracció de 4.000 números, dels quals els primers 3.195 que complien les condicions de ser major d'edat, tenir una antiguitat de soci com a mínim d'un any i no tenir suspesa la condició de soci van ser designats compromissaris.

Suport a la lectura

El Barça es va adherir al Pla de Foment de la Lectura 2008/2011 de la Generalitat. Abans del partit de Lliga entre Barça i Espanyol els dos equips es van fer una fotografia conjunta amb el lema de la campanya *Llegir ens fa + grans*. Durant el partit també es va dur a terme la campanya *Lletres al camp!*, coincidint amb la diada de Sant Jordi. Aquesta campanya va consistir en l'edició d'un opuscle amb una selecció d'onze títols literaris distingits per la crítica com els millors publicats durant els últims mesos, el qual es va repartir a tots els assistents al partit.

El partit 200 de Catalunya, al Camp Nou

El Camp Nou va ser l'escenari del partit número 200 de la selecció catalana. El rival de l'equip de Pere Gratacós va ser la selecció argentina, que estava en període de preparació dels Jocs Olímpics de Pequín. Els 43.280 espectadors van viure una gran festa de futbol i reivindicació en reconeixement de la selecció catalana. El partit va ser molt igualat i va tenir nombroses ocasions per part dels dos equips. A la primera part, Víctor Valdés es va convertir en el millor jugador de la selecció amb unes grans aturades, una d'aquestes davant del blaugrana Leo Messi. A la segona meitat, els davanters catalans no van estar encertats de cara a la porteria contrària i al minut 77 un gol d'oportunisme del davanter argentí del Nàpols, Lavezzi, va donar el triomf a Argentina per 0 a 1.

Conveni amb la Fundació Ecotic i l'associació Asimelec

El FC Barcelona va firmar un conveni amb la Fundació Ecotic i l'associació Asimelec per reciclar els residus dels aparells elèctrics i electrònics que es generen a les seves instal·lacions. El club blaugrana és la primera entitat esportiva que firma un conveni amb la Fundació Ecotic i Asimelec per tal de dur a terme la recollida, la gestió, el tractament, la revalorització i el reciclatge de tots els residus dels seus aparells elèctrics i electrònics.

El Barça crea una escola de futbol a Hong Kong

El FC Barcelona, representat pel directiu Albert Perrín, i el Kitchee van presentar a Hong Kong la primera escola que el club blaugrana té a l'Àsia. L'objectiu de l'escola, destinada a nens de 6 a 11 anys, és formar i desenvolupar joves promeses del futbol. Per fer-ho s'aplicarà el model esportiu i formatiu del club blaugrana. Professionals que ja han fet aquesta tasca al Barça i que coneixen a la perfecció la filosofia i els mètodes de treball del club seran els responsables de transmetre tots els coneixements.

1a Cursa Barça-L'illa

La primera edició de la Cursa Barça-L'illa va ser tot un èxit. Un total de 1.541 persones inscrites van participar en aquesta cursa popular que va tenir un recorregut des de la Ciutat Esportiva del FC Barcelona fins a L'illa Diagonal. La cursa, ideada per la secció d'atletisme blaugrana, va tenir com a guanyadors els atletes barcelonistes Jaqueline Martin i Judith Pla, en categoria femenina, i Rubén Palomeque, en categoria masculina.

Mor Manel Soldevilla, directiu de la Comissió Social

Manel Soldevilla, directiu de la Comissió Social, va morir als 53 anys. Soldevilla ocupava el càrrec de directiu de la Comissió Social - Àrea Penyes des del 2004 i durant aquest temps va treballar per engegar projectes i representar el club als actes de penyes. De fet, Manel Soldevilla coneixia molt bé el món de les penyes, ja que durant dotze anys va ser president de la Penya Barcelonista del Vallès, de Sabadell.

Ple d'èxits al futbol base

La temporada del futbol base blaugrana va ser plena d'èxits. Fins a finals de maig, es van conquerir vuit títols de Lliga, i es van superar així els sis campionats aconseguits la temporada anterior. El Barça B de Pep Guardiola va ser el campió del grup V de la Tercera Divisió al davant del Sant Andreu; el Juvenil B de Rodolf Borrell es va imposar a la Lliga Nacional juvenil amb un gran final de temporada; el Cadet B de Víctor Sánchez va ser el més regular a la Lliga Preferent; l'Infantil A de Fran Sánchez va revalidar el títol de Lliga i només va patir una derrota; l'Infantil B de Sergi Domènech també va ser el millor en el seu campionat; l'Aleví A d'Andrés Carrasco va conquerir la Lliga guanyant els 30 partits disputats; l'Aleví B d'Albert Puig (a la foto) va guanyar la seva Lliga quan faltava una jornada i el Benjamí A de Sergi Milà va poder reeditar el títol de Lliga de la temporada anterior.

Acord històric amb la MLS

Els vicepresidents del FC Barcelona Ferran Soriano i Jaume Ferrer van firmar un acord estratègic a Nova York a llarg termini amb la Lliga professional de futbol dels Estats Units. Fruit d'aquest acord entre el Barça i la Major League Soccer (MLS), el FC Barcelona es compromet a jugar un mínim de sis partits amistosos als Estats Units en els pròxims cinc anys. A més, el club blaugrana garanteix la presència i la promoció permanent de la marca Barça en tot el mercat nord-americà.

Trobada amb l'Unicef

Els màxims responsables de l'Unicef, encapçalats per la directora executiva, Ann M. Veneman, van fer una visita a les instal·lacions blaugrana coincidint amb el partit de Lliga davant el València. Aprofitant una cita de l'organització a Barcelona, es van retrobar amb els màxims executius i membres de la Fundació del FC Barcelona, així com també amb el president Joan Laporta i el directiu Rafael Yuste.

El patinatge sobre gel, campió a Tolosa de Llenguadoc

El Barça Artistic Team es va proclamar campió de les dues categories de la Copa Internacional d'Occità (Tolose) de patinatge artístic sobre gel a què es va inscriure. L'equip blaugrana, coordinat per Patrick Capmartín i Marta Andrade, va participar en la categoria de debutant, per primera vegada, i en la d'elit, i va assolir el primer lloc en totes dues i va rebre felicitacions per part dels jutges de la competició i de la resta dels clubs participants.

Messi rep els missatges dels socis júniors

L'Oriol Alamany, la Marta Catasus, el Marc Pérez, el Ramon Domènech i la Dana González, cinc socis júniors barcelonistes, van tenir l'oportunitat de passar una estona amb Leo Messi. Durant la seva lesió, a través del web júnior del club (www.fcbjunior.cat), es va engegar una iniciativa encaminada a escriure missatges de suport per al crac argentí. Entre tots els missatges, se'n van escollir cinc i els autors dels escrits van tenir com a premi conèixer Messi en persona.

La divuitena Copa d'Europa d'hoquei patins

El Palau Blaugrana va ser l'escenari ideal de la Final a Quatre d'hoquei patins, on el conjunt barcelonista va conquerir un altre cop el màxim títol continental. A les semifinals, en un partit molt igualat, el Barça va superar el Vic per 2 a 1. El Reus va ser el rival a la final. Després d'una primera part molt competida, el Barça va imposar la seva superioritat (5-2), amb gols de Teixidó (2), David Paéz, López i Borregán. En un Palau convertit en una autèntica festa, el capità Borregán va aixecar la divuitena Copa d'Europa en la història de la secció. L'esdeveniment de la Final a Quatre, que va ser un èxit organitzatiu, també va servir per homenatjar els jugadors històrics de la secció més llorejada del club.

Thuram presenta la seva fundació

El jugador francès Lilian Thuram va posar en marxa una fundació que duu el seu nom i que lluitarà contra el racisme. Fundació Lilian Thuram. *Educació contra el racisme* és el nom de la nova fundació de la qual el central és el president. La fundació té com a finalitat la lluita contra el racisme en tots els seus vessants i aposta per l'educació com a eina bàsica per fer front a aquest fenomen.

Acte d'homenatge a Jaume I

El FC Barcelona va participar en un acte d'homenatge a Jaume I en el 800 aniversari del seu naixement. Aquest acte, al qual van assistir personalitats de la política i la cultura dels Països Catalans, va servir també perquè el Barça fes una donació d'aproximadament 350.000 euros a la Federació Llull, ens que agrupa Acció Valenciana, Òmnium Cultural i Obra Balear. Aquesta quantitat prové d'una part de la recaptació del partit de Lliga Barça-Madrid i es va destinar a ajudar i contribuir als diferents programes i accions que duu a terme la Federació Llull.

Curs d'educació viària

Per segon any consecutiu es va dur a terme a les instal·lacions del club un curs gratuït d'educació viària adreçat a nens de 9 a 11 anys, organitzat per Attitudes i la Fundació FC Barcelona. Aquesta iniciativa s'emmarcava en l'Àrea d'Educació de la branca d'Esport i Ciutadania de la Fundació FC Barcelona i comptava amb la coorganització d'Attitudes, la iniciativa social de la marca Audi, creada per expressar el seu compromís amb la promoció de l'educació viària.

Exposició blaugrana al Museu de la Xocolata

El Museu de la Xocolata de Barcelona acull una exposició temporal titulada *Història d'uns colors* de què el Futbol Club Barcelona és el protagonista. L'exposició fa un repàs als moments més importants del club blaugrana, des de la seva fundació fins a l'actualitat, a través d'objectes reals del museu barcelonista combinats amb figures de xocolata inspirades en el món blaugrana.

Gerardo viu a Santa Brígida, a Las Palmas, dedicat al negoci familiar.

EL CANARI TRANQUIL

La feina del pare va portar la família Miranda a Mauritània, on va néixer Gerardo l'any 1956. Però encara no tenia quatre anys quan els Miranda van tornar a Las Palmas, d'on ja no pensaven tornar-se a moure. I així hauria estat si un bon dia, després del partit d'homenatge a Pirri, un directiu del Barça no hagués ofert al canari un contracte per a quatre temporades. Aquella oferta va canviar el rumb de la seva vida. Però la terra és la terra, i un cop va penjar les botes, aquell canari va tornar a casa

TEXT: Àngels Prieto | FOTOS: Seguí - FCB / Bevenrain

Els seus records d'infantesa, pels carrerons i barrancs del seu barri humil, a Las Palmas, sempre van lligats a una pilota de futbol. Els seus germans grans se l'enduien per jugar amb ells quan els faltava algun jugador per completar l'equip del barri, i de seguida van veure que la tocava bé. "Jo vaig començar a jugar a futbol al carrer, com gairebé tots els nens de la meva època —recorda Gerardo—, i en aquell moment ni jo ni ningú podia imaginar que, uns anys després, aquella afició es convertiria en la meva professió".

Però els tècnics de la UD Las Palmas sí que van veure les aptituds d'aquell jovenet, que feia així realitat el seu somni de jugar al conjunt canari seguint les passes dels seus ídols d'infantesa, com German, Tonono i Guedes. Amb la Unión va viure una de les millors etapes del club, i fins i tot va disputar una final de la Copa del Rei, l'any 78, contra el FC Barcelona. Dos anys després va ser el Barça el que va anar a buscar els seus serveis.

Un fitxatge inesperat

"Les circumstàncies del meu fitxatge pel Barça van ser bastant rocambolesques —diu, amb un somriure sorneguer— des de l'inici fins al moment de la firma. Jo havia d'anar a Madrid convocat amb la selecció per jugar un partit d'homenatge a Pirri, i després del partit un

directiu del Las Palmas em va dir que no marxés de l'hotel, perquè Luís Molowny, aleshores director esportiu del Reial Madrid, volia el meu traspàs". Gerardo va trucar a la seva mare i li va dir que es quedava el cap de setmana a la capital per fitxar pel conjunt blanc, però les negociacions amb el Madrid no van quallar. "Jo no tenia representant, ni mànager, i era directament el president de la Unión qui negociava per nosaltres. Em va tornar a trucar i em va dir que fes la maleta, que marxàvem a Barcelona, perquè també em volia el Barça".

Un cop a la Ciutat Comtal, Gerardo es va reunir amb l'aleshores vicepresident Joan Gaspart i, ara sí, es va formalitzar el seu traspàs a canvi de 56 milions de pessetes, la xifra més elevada que mai un club havia pagat al conjunt canari per un jugador. "Vam acordar una fitxa per una quantitat, però Gaspart es va comprometre de paraula a revisar el meu contracte si em guanyava la titularitat. I, un any després, el vicepresident es va portar com un cavaller i va complir la seva paraula", confessa el guanxe.

"Vaig arribar sol i sense haver sortit del poble, però els meus companys de vestidor em van ajudar molt en la meva adaptació al club"

L'adaptació al nou vestidor va ser més fàcil que no pas la vida a la gran ciutat: "Vaig arribar a Barcelona amb 24 anys, tot sol i sense pràcticament haver sortit mai del poble. Però els meus companys em van ajudar molt, i de seguida em vaig trobar com a casa. Jo ja coneixia de la selecció alguns jugadors com Víctor Muñoz i Esteban, i ells van ser els primers a obrir-me les portes. Dos anys després em vaig casar, vaig tenir el primer fill i fins i tot vaig aprendre el català!".

De mica en mica, aquest arrelament a la terra catalana es va fer més profund gràcies, en part, al seu afany per conèixer diferents racons del país, dels quals guarda un gran record. "Quan tenien un o dos dies lliures, aprofitava per marxar amb la família a pobles de Catalunya, com Rupit o Puigcerdà", recorda Gerardo.

Records inoblidables

El seu joc ràpid, intuïtiu i disciplinat el va fer mereixedor de la confiança de tècnics com Udo Lattek, Menotti, Venables i Aragonés, i tot i les múltiples lesions que va sofrir, el canari es va consolidar a la defensa, on va ocupar la banda dreta. Amb la samarreta blaugrana, Gerardo va viure moments inoblidables, però potser un dels que més il·lusió li fa recordar és el gol que va marcar al Reial Madrid amb un

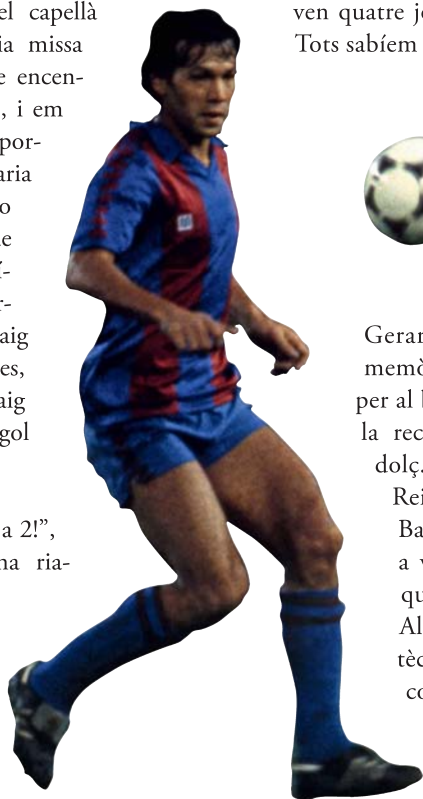

Una vida lligada a la pilota

Viu a Santa Brígida, a uns 20 quilòmetres de Las Palmas, dedicat al negoci familiar de productes d'alimentació, i, de tant en tant, mata el cuquet del futbol jugant amb l'equip dels veterans de la Unión Deportiva. I és que la pilota de cuir forma part de la seva vida: "Sóc un privilegiat perquè he pogut jugar en un dels millors equips del món, amb tot el que això comporta. I això ho portaré de per vida, encara que reconec que no em va costar deixar aquella etapa per tornar a l'anonimat."

Gerardo va guanyar set títols amb el Barça, entre els quals hi ha una Lliga i una Recopa.

Camp Nou ple a vessar. Per a un lateral, marcar un gol ja és una festa, però fer-ne un a l'etern rival encara té un valor més especial: "El més curiós és que, aquell matí, el capellà que sempre ens feia missa em va demanar que encengués jo les espelmes, i em va dir que això em portaria sort i que marcaria un gol al Madrid. Jo li vaig recordar que era defensa i que difícilment podria marcar un gol; però vaig encendre les espelmes, per si de cas... I vaig marcar el primer gol del Barça d'aquell partit, que va acabar amb un 3 a 2!", rememora, amb una rialla sincera.

Aquella temporada, la 84/85, es va posar punt i final a la sequera blaugrana a la Lliga després d'onze anys sense poder aixecar el títol de la regularitat. Vam aconseguir el campionat a Valladolid, després del famós penal aturat per Urruti, quan encara faltaven quatre jornades per acabar la Lliga. Tots sabíem la importància d'aquell títol per a l'afició, però mai no ens hauríem imaginat una rebuda i una celebració tan multitudinàries", explica l'exdefensa, encara emocionat.

Gerardo també guarda a la memòria una altra nit inoblidable per al barcelonisme, encara que ell la recorda amb un regust agredolç. Era la final de la Copa del Rei de la temporada 82/83. El Barça i el Madrid es tornaven a veure les cares en una final que es disputava a Saragossa. Alexanko estava lesionat, i el tècnic, César Luis Menotti, va col·locar Gerardo a l'eix de la defensa i amb la responsabilitat de marcar la jugada del fora de joc. "Jo no havia jugat mai de lliure, i estava totalment desbordat; vaig fer un mal refús d'una pilota i la vaig deixar en safata a Santillana, que va marcar el gol de l'empat. Per sort —continua el canari— Marcos va marcar el 2 a 1 al minut 90 i vam guanyar la Copa, però jo no em podia treure del cap la meva errada".

Gerardo Miranda va jugar set temporades al Barça i va deixar l'equip l'estiu de 1988, després del polèmic "motí de l'Hesperia". El defensa va tornar a Las Palmas, on va acabar la seva etapa futbolística i va penjar les botes dues temporades més tard. I va recuperar la seva vida tranquil·la a l'illa, sense traumes, ni tan sols nostàlgia. Però el seu cor canari continua batent una mica més fort quan, des de la distància del temps i l'espai, veu un partit del Barça a la petita pantalla del saló de casa ■

"El mossèn de l'equip em va dir que si encenia les espelmes marcaria un gol al Madrid. I la va encertar"

L'enigma anterior: Quina secció va desaparèixer al cap d'un any de ser fundada perquè no tenia camp de joc?

La Pista: Quan va ser refundada se li va assignar un pressupost de 20.000 pessetes.
La Solució: La secció és la d'Hoquei Patins.
Nom del guanyador: Xavier Garcia Ferrer, soci número 25783.
Rebrà de mans del seu jugador preferit una samarreta signada.

Ramon Macià (el segon, dret), amb l'equip d'hoquei patins del FC Barcelona de la temporada 1948/49. Al costat, a casa seva amb un estic.

LA MEMÒRIA DE L'HOQUEI

TEXT: Carles Cascante I FOTOS: Bevenrain / Arxiu FCB

Als seus 81 anys, Ramon Macià és un dels escassos testimonis dels orígens de la secció d'hoquei patins. La seva memòria ens remunta als primers anys de l'hoquei rodat blaugrana. Anècdotes, històries i molts records passen per la memòria d'un dels pioners de l'hoquei patins a Catalunya

La secció d'hoquei patins del FC Barcelona es va fundar de manera oficial el dia 1 de juny del 1942, tot i que un any després va desaparèixer a causa dels problemes per aconseguir una pista pròpia. Pocs pensaven que sis anys després tornaria amb aires renovats i esdevindria, amb el temps, la secció més llorejada del nostre club. Però les divuit Copes d'Europa, vint Lligues i disset Copes del Rei que ja acumula no s'entendrien sense el record d'uns orígens complexos. La millor memòria la trobem en Ramon Macià.
La temporada 1946/47, l'hoquei blaugrana va renéixer, just en el moment en què es va llogar la Pista Gran Via. Ramon Macià recorda perfectament com era aquella pista on es va presentar novament l'equip: "Al carrer Viladomat amb Gran Via hi havia una pista situada en un terrat i allà és on es va fer la presentació de l'equip d'hoquei del Barça. Era

un edifici d'una sola planta, propietat de l'amo dels automòbils Ubach, un garatge."
Ramon Macià va arribar al Barça procedent del Sabadell. El pare de l'actual segon entrenador del FC Barcelona Sorli Discau, Sergi Macià, va jugar en els millors equips de l'època –Sabadell, Reus i Espanyol– i explica en quina posició jugava originàriament i quins van ser els títols més preuats que va aconseguir vestint ja de blaugrana: "Recordo quan el Barça em va venir a buscar a Sabadell. Jo jugava de davanter per l'esquerra, encara que vaig acabar jugant de defensa. La temporada 1947/48 l'equip va pujar a Primera Divisió. És, sense cap mena de dubte, el millor record que tinc de la meva etapa al FC Barcelona."

Uns primers anys complicats

Els primers anys van ser "complicats", diu Ramon Macià. L'exjugador barcelonista té molt present, però, que un dels aspectes clau en el bon rendiment d'aquell equip va ser la bona sintonia que hi havia entre tots els components de la plantilla: "El millor record dels inicis com a jugador d'hoquei patins i com a jugador del Barça és que tots érem amics. Amb els que millor relació tenia era amb en Noguera i amb en Bargalló. Quan s'acabaven els partits, a les tardes, solíem quedar a casa d'algun i organitzàvem festes. La nostra unió era una de les claus per al bon funcionament de l'equip."
L'hoquei d'aleshores, com comenta Macià, "es vivia amb passió": "Era molt diferent de l'hoquei d'ara. Llavors no es jugava per cap interès econòmic. Jo, de fet, mai vaig cobrar ni un cèntim. Jugàvem perquè ens agradava i tots no solament jugàvem a hoquei sinó que també érem patinadors. Aquest era el nostre origen real: patinadors. D'aquí vàrem passar a jugar a hoquei. La majoria sortíem de dos clubs de patinadors que hi havia a l'època –abans dels anys 50–, el Turó i el Patín."

La transició del disc a la bola

El que poca gent sap és que Ramon Macià va ser un dels jugadors que van patir la transició del disc a la bola. I és que l'hoquei patins, inicialment, estava pensat com una derivació de l'hoquei gel, però mai va arribar a consolidar-se del tot.
Aquell canvi va ser un avenç cabdal per a la modernització d'aquest esport: "La diferència va ser brutal. Cal pensar que el disc era de fusta i se solia trencar amb facilitat, de la mateixa manera que passava amb les rodes dels nostres patins. El canvi definitiu es va produir entre els anys 1945 i 1946, quan Juan Antonio Samaranch –aleshores porter del RCD Espanyol i posteriorment, president del COI– va anar de visita a la Copa de les Nacions de Montreux, que es jugava per Setmana Santa, i va veure com es jugava amb bola. Samaranch no va dubtar a portar cap a Catalunya els estics i les boles amb què es jugava a Montreux. Al principi no va ser gaire ben rebut, però al final el canvi es va imposar i va ser definitiu per al desenvolupament d'aquest esport." ■

L'hoquei patins va fundar-se el 1942, però va desaparèixer un any després, de manera temporal, per falta de pista. Ara és la secció que acumula més Copes d'Europa

El trofeu més antic

El Museu del FC Barcelona conserva a les seves vitrines el trofeu més antic de la secció d'hoquei patins: el Campionat d'Espanya 1952/53, aconseguit en una èpica final guanyada davant l'Espanyol per 2 a 1. Llavors, l'equip espanyolista era un dels equips punters de l'hoquei rodat català i espanyol. Al llarg dels anys següents, i fins al principi de la dècada dels 60, l'equip d'hoquei patins blaugrana va aconseguir mantenir-se en la lluita per la primacia estatal. L'any 1963, però, la secció va entrar en una crisi que es va prolongar set anys més a causa d'una retallada del pressupost que el club destinava a les seccions. A la dècada dels 70, però, la secció començaria a escriure amb lletres d'or la història més recent d'aquest esport.

EL NOU ENIGMA

En quina ocasió el camp del Barça va ser envaït pel públic de manera involuntària?

LA PISTA:
Era un partit amb l'Espanyol.

Les respostes s'han de fer arribar, fent constar el nom i el número de soci, a:
Correu: Revista Barça. Av. d'Arístides Maillol, s/n, 08028 Barcelona
Correu electrònic: revista@fcbarcelona.cat

Coordinació:
Centre de Documentació i Estudis del FC Barcelona

Epi, a la foto de l'esquerra, i De la Cruz, a la de la dreta, dues insígnies d'un equip que va marcar una època.

UNA LLIGA MOLT ESPERADA AL PALAU

Una victòria memorable contra l'Estudiantes (122-86), el 14 de març del 1981, va permetre al bàsquet barcelonista sentir-se virtualment campió de Lliga després de 22 anys de sequera. La plantilla i l'afició, amb set d'èxits i conscients que el més difícil ja estava fet, ho van celebrar a sobre la pista del Blaugrana, encara que el títol, tot just el segon de la història, es va aconseguir matemàticament la setmana posterior

TEXT: Jordi Clos I FOTOS: Seguí - FCB

El 1981, la secció de bàsquet del Barça estava en ple creixement i amb arguments sòlids per entrar en una dinàmica guanyadora. Els tres últims títols de la Copa del Rei, obtinguts de manera consecutiva, ho confirmaven. Faltava, però, el trofeu de més prestigi estatal i que premiava la regularitat: la Lliga. Era l'assignatura que s'arrossegava durant 22 temporades. Aquell any, amb una generació de jugadors emergents i cridats a fer-se un nom en la història del club, el conjunt dirigit per Antoni Serra tenia una gran oportunitat de trencar l'hegemonia del Reial Madrid. Així va ser. Els Epi, Sibilio, Solozabal i companyia van conquerir una Lliga que encetava una etapa daurada que va viure la seva màxima esplendor a finals dels 80. L'inici del camí no va ser gens fàcil. Durant la temporada 1980/81, a banda de patir importants contratemps esportius, com la lesió de l'astre nord-americà Jeff Ruland o de Nacho Solozabal, el Barça es va veure perjudicat per unes polèmiques sancions a *Chicho* Sibilio i Mike Philips. La d'aquest últim, que li impossibilitava jugar el partit decisiu contra l'Estudiantes, va acabar d'encendre els ànims del barcelonisme. No era l'única desgràcia que compungia l'entitat: el golejador de l'equip de futbol, Quini, havia estat segrestat dues setmanes abans en plena lluita per la Lliga. Cansada de tantes adversitats i faltada de grans alegries, el 14 de març del 1981 l'afició va

El doblet blaugrana de Creus

Un dels referents de la segona Lliga de la història del Barça va ser el nou secretari tècnic de la secció: Joan Creus. El de Ripollet havia arribat al club aquell mateix any procedent de l'Areslux Granollers. Chichi, juntament amb Nacho Solozabal, va dirigir l'equip cap a un històric doblet el 1981 i a la final de la Recopa (perduda contra el Cantú). La temporada següent, l'última de Creus al Palau, el Barça va repetir èxit en la Copa del Rei. Després de deixar la disciplina blaugrana, l'històric base va continuar la seva carrera a Granollers i a Manresa, on va ser peça clau en els èxits de l'entitat del Bages a finals dels noranta.

122	86
FC BARCELONA	ESTUDIANTES

FC Barcelona: Sibilio (29), Epi (23), De la Cruz (22), Flores (8), Solozabal (6) –cinc inicial– Creus (18), Ansa (14) i Fernández (2).

Estudiantes: Jones (4), Del Corral (22), Gil (8), López Rodríguez (24), Martín (22) –cinc inicial– Garrido (4), Izquierdo, De Dios, García (2) i Beltrán.

Parcials: 14-8, 29-20, 39-34, 53-42 (descans), 71-52, 87-60, 103-76, 122-86 (final).

Àrbitres: Gárate i Sanchís.

El Barça es va saber sobreposar a totes les adversitats, en forma de lesions i sancions, que l'havien perseguit durant tota la temporada 1980/81

omplir el Palau per empènyer una plantilla que podia deixar el campionat pràcticament vist per sentència quan faltaven de tres jornades per al final, després de més de dues dècades en blanc.
Serra rememora el sentiment que tenien els culers: "Feia massa temps que no es guanyava la Lliga. Era la meva il·lusió i per aquest motiu havia fitxat pel Barça". El capità d'aquell conjunt, Manolo Flores, encara recorda les hores prèvies al duel que podia deixar el somni a tocar: "Hi havia molta eufòria, ja que veníem d'una etapa de sequera i ens havia costat una dècada tornar a ser competitius. Els jugadors estàvem ansiosos perquè, després de guanyar diverses Copes del Rei, pensàvem que havia arribat el nostre moment".
La incertesa es va mantenir durant el primer temps. El Barça, guiat magistralment per *Chichi* Creus i Solozabal, portava la iniciativa, però no s'aconseguia desfer d'un Estudiantes amb un joc interior potent. La intensitat era màxima i saltaven espurnes, sobretot en els xocs entre Juan Domingo de la Cruz i un jove Fernando Martín. El Palau Blaugrana, amb un ambient infernal, respirava confiança malgrat que el 53-42 del descans no deixava res decidit.
En la segona part, els locals van ser un cicló. Amb un bàsquet espectacular i alhora pràctic, el Barça va aconseguir eixamplar la diferència, i al minut 30 el marcador ja registrava un resultat gairebé definitiu: 87-60.
No és que l'Estudiantes abaixés els braços, però es va veure completament superat pel joc col·lectiu d'un rival que es va poder distanciar en 40 punts (120-80). Epi i Sibilio van destrossar la zona plantejada pel tècnic rival, Jesús Codina, amb un recital de tir exterior. A la conclusió s'hi va arribar amb un increïble 122-86 i amb el públic dempeus celebrant la consecució virtual del títol. Manolo Flores comenta: "Per nosaltres, a la pista, va ser una alegria continguda. Serra era un tècnic molt estricte i meticulós i no volia cap celebració abans d'hora. És per això que la festa va ser la setmana següent". En efecte, el campionat matemàtic va produir la jornada posterior (a dues per al final) en vèncer el Náutico (72-90) a Tenerife.

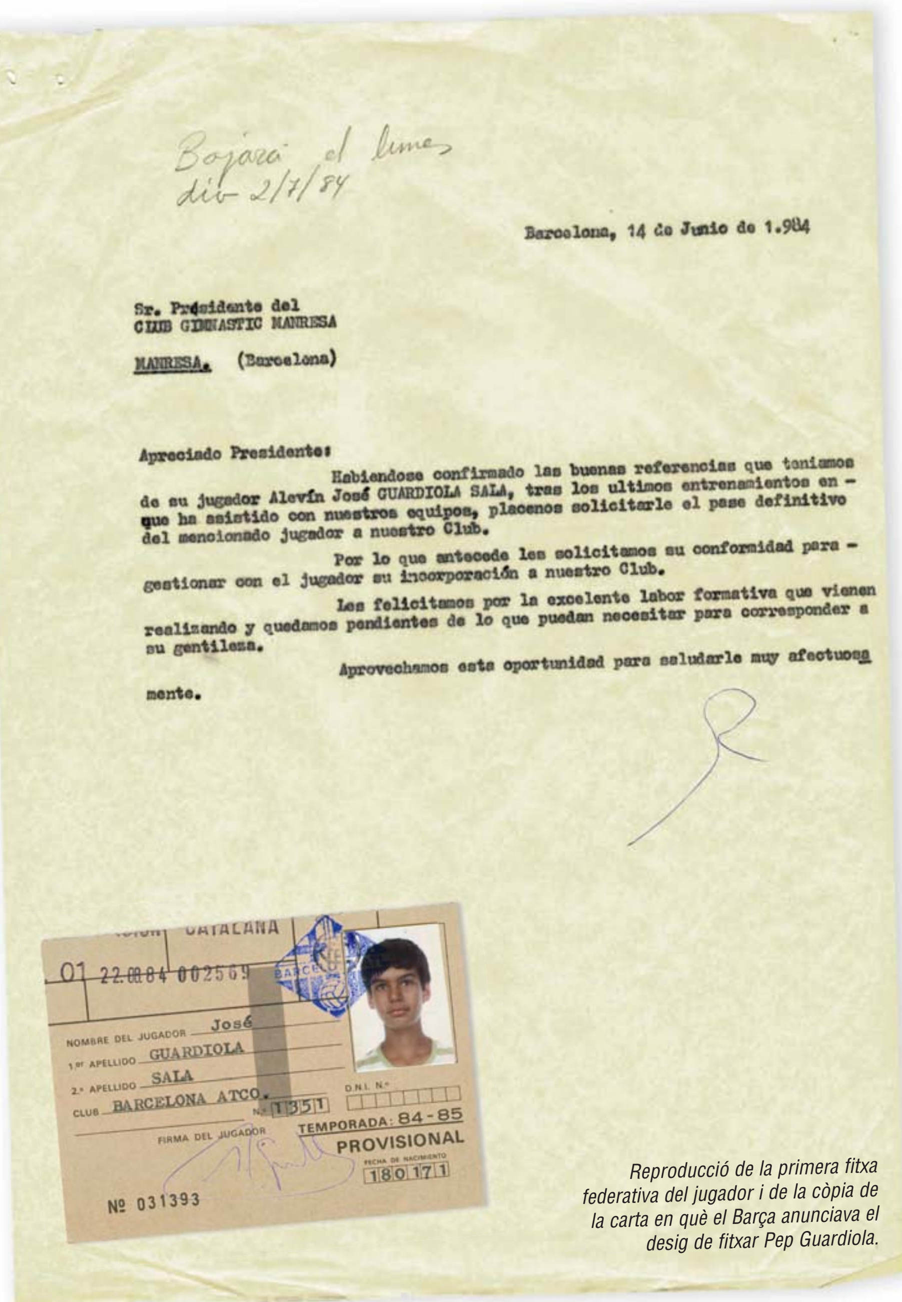
Un abans i un després

Saldat el compte pendent, l'entrenador Antoni Serra mirava el futur del bàsquet blaugrana amb optimisme perquè veia la secció "amb mentalitat guanyadora". Mirant-ho amb perspectiva, passats 27 anys, el mateix Serra considera que el triomf va suposar "un abans i un després en un club que ho guanyaria gairebé tot". I és que d'aquesta forma es posava fi a un període de 22 temporades sense la Lliga –era tot just la segona de la història– i se seguien posant els fonaments d'un equip que va esdevenir de llegenda. La del 14 de març del 1981 va ser la primera de les incomptables nits màgiques i èpiques de bàsquet que aquells gegants oferirien al Palau ■

ELS PAPERS DE GUARDIOLA

Com és lògic, la llarga trajectòria d'un futbolista –ara entrenador– com Josep Guardiola ha anat deixant moltes petjades documentals al club. Unes petjades que sempre tenen un valor documental per a la història del club, i que amb el pas del temps es revaloritzen i esdevenen tresors barcelonistes

TEXT: Carles Santacana

Bojará el lunes
dia 2/7/84

Barcelona, 14 de Junio de 1.984

Sr. Presidente del
CLUB GIMNASTIC MANRESA

MANRESA. (Barcelona)

Apreciado Presidente:

Habiendose confirmado las buenas referencias que teniamos de su jugador Alevín José GUARDIOLA SALA, tras los ultimos entrenamientos en que ha asistido con nuestros equipos, placenos solicitarle el pase definitivo del mencionado jugador a nuestro Club.

Por lo que antecede les solicitamos su conformidad para gestionar con el jugador su incorporación a nuestro Club.

Les felicitamos por la excelente labor formativa que vienen realizando y quedamos pendientes de lo que puedan necesitar para corresponder a su gentileza.

Aprovechamos esta oportunidad para saludarle muy afectuosamente.

CATALANA

NOMBRE DEL JUGADOR José
1.er APELLIDO GUARDIOLA
2.º APELLIDO SALA
CLUB BARCELONA ATCO. Nº 1351
D.N.I. Nº
FIRMA DEL JUGADOR
TEMPORADA: 84-85
PROVISIONAL
FECHA DE NACIMIENTO 18 01 71
Nº 031393

Reproducció de la primera fitxa federativa del jugador i de la còpia de la carta en què el Barça anunciava el desig de fitxar Pep Guardiola.

Josep Guardiola i Sala ha estat vinculat al club des que jugava als infantils, i va passar per les diverses categories fins a arribar al primer equip: és un home de la casa. Per això, són molts els documents o els objectes que ara podríem aportar com a tresors blaugrana, perquè tenen una significació especial per a la història del club. Només com a exemple, podríem parlar de les fotografies seves del fons d'Horaci Seguí, en què el podem veure de molt jovenet; o dels documents que ens parlen del seguiment escolar que se li feia quan era a la Masia. Posats a triar, hem optat per dos dels documents més antics. Junt a aquestes línies hi podem llegir una còpia en paper de calca –així es feien les coses encara a principis de la dècada dels vuitanta– de la carta que el club va enviar al Club Gimnàstic de Manresa, el 14 de juny del 1984, per incorporar el noi de Santpedor als equips infantils blaugrana. El jugador tenia aleshores 13 anys.

Aquesta carta és el primer document que vincula Guardiola amb el Barça, i era conseqüència de la prova que havia fet unes setmanes abans. Al llibre *La meva gent, el meu futbol* el noi de Santpedor recorda aquelles proves, que diu que van ser tres, les dues primeres pel que sembla no gaire reeixides. Però el cas és que la carta que reproduïm anava acompanyada d'una fitxa, molt probablement firmadaper Oriol Tort, que indica el dia d'aquella prova, el 9 de maig (possiblement era la tercera i última), i afirma que el seu fitxatge sí que interessava. A partir d'aquell moment el jugador del Bages es va convertir en membre del planter blaugrana, i podem mostrar la primera de les seves fitxes federatives, datada l'agost del 1984, que inscrivia el jove futbolista com a jugador infantil. Així comença la història documental barcelonista de Pep Guardiola ■

BRUT BARROCO
El joc de la
Seducció
THE MIRAGE
RESERVA
Freixenet
CAVA
MÉTODO TRADICIONAL
BRUT BARROCO
MERAVELLOSAMENT COMPLEX

Fes números.

Aquesta temporada t'hem portat a casa 228 partits

228 partits televisats del FC Barcelona. 68 partits del primer equip, 40 del Barça B i, des de la Ciutat Esportiva, 50 partits més del futbol base: 9 del Juvenil A, 14 del Juvenil B, 10 del Cadet B, 4 de l'Infantil A, 5 de l'Infantil B, 4 de l'Aleví A, 2 de l'Aleví B i 2 del Benjamí. També hem ofert 31 partits del Barça d'handbol, 17 del futbol sala, 15 del FC Barcelona d'hoquei patins, tota l'Eurolliga de bàsquet i 5 partits més del bàsquet base. Fes números, ningú com Barça TV.

Hem vist 228 partits

Barça TV

I aquest estiu, més futbol

A Barça TV veuràs els sis partits de la pretemporada del Barça

A Saint Andrews, Escòcia
Hibernian-FCB (24 de juliol)
Dundee United–FCB
(26 de juliol)

A Florència, Itàlia
Firenze-FCB (30 de juliol)
El Barça torna a l'estadi
Artemio Franchi

A Chicago i NY, EUA
Chivas Guadalajara-FCB
(3 d'agost)
Red Bulls-FCB (6 d'agost)

Al Camp Nou,
el Trofeu Joan Gamper.
La gran festa de l'estiu en
la seva 43ena edició

GAUDEIX D'UN ESTIU BLAUGRANA!

Arriben les vacances, i no hi pot haver una manera millor de començar-les que amb els productes del FC Barcelona. Prepara't per passar un bon estiu a la platja i a la piscina amb els articles més divertits!

ENTRETENIMENT

1 GALLEDA DE PLATJA:
CONTÉ: PALA, RASTELL,
DOS MOTLLES I REGADORA
PVP: 5,80 €

2 PILOTA INFLABLE:
PILOTA 30 CM DE DIÀMETRE
PVP: 2,10 €

3 FLOTADOR:
FLOTADOR 76 CM
DE DIÀMETRE
PVP: 5,70 €

4 ARMILLA INFLABLE:
ARMILLA AMB TANCAMENTS
DE SEGURETAT
PVP: 4,60 €

5 BRAÇALS:
BRAÇALS AMB VÀLVULES
DE SEGURETAT
PVP: 2,40 €

6 JOC DE PALES:
PALES DE FUSTA AMB
MÀNEC DE NEOPRÈ
PVP: 5,40 €

7 TAULES DE SURF:
DISPONIBLES EN QUATRE MIDES:
66, 83, 94 I 104 CM
PVP: DE 13,20 € A 17,60 €

TÈXTIL I COMPLEMENTS

8 BANYADORS:
DISPONIBLES EN TRES MODELS
(LASER, SCOTT I SURFER)
PVP: A PARTIR DE 20 €

9 TOVALLOLES:
DISPONIBLES AMB DISSENYS
DELS JUGADORS, TOONS
I CORPORATIVES
PVP: DES DE 21 €

10 XANCLETES:
ÀMPLIA GAMMA DE
COLORS I DISSENYS
PVP: 10,95 €

El Gran Repte

L'ESTIU AL CAMP NOU

Tot i que les temporades de les diferents seccions comencen a posar el seu punt final, l'activitat a les instal·lacions del Camp Nou no s'atura durant aquest estiu. La visita al Museu del FC Barcelona o el patinatge a la Pista de Gel són algunes de les propostes que els socis i seguidors blaugrana poden fer durant els pròxims mesos.

Precisament la Pista de Gel és un dels millors llocs per combatre les altes temperatures de l'estiu. Durant el mes de juliol aquesta instal·lació blaugrana estarà oberta de dilluns a divendres de 10 a 13.30 hores i de 17 a 19.30 hores, i els caps de setmana de 17 a 19.30 hores. El preu per als socis, que inclou l'entrada més el lloguer dels patins, és de 7,50 euros. El mes d'agost la Pista de Gel romandrà tancada per tal de fer les habituals tasques de manteniment.

Una altra de les activitats és la visita al Museu i el Tour Camp Nou, en què els socis i aficionats del Barça podran descobrir tota la història del club blaugrana, a més de tots els racons de l'estadi. L'horari d'estiu –fins al 12 d'octubre- és de dilluns a dissabte de 10 a 20 hores, mentre que els diumenge i els dies festius és de 10 a 14.30 hores. Cal tenir en compte que el Tour Camp Nou permet entrar fins a una hora abans del tancament del Museu i els socis hi tenen entrada gratuïta. A l'últim, el club també proposa l'Experiència Virtual Barça, una atracció amb la més alta tecnologia que permet, entre d'altres, sobrevolar el Camp Nou o convertir-se en jugador del FC Barcelona per un dia. Els socis poden gaudir de l'Experiència Virtual Barça per només 5 euros, i els socis de 6 a 13 anys per 4 euros. L'horari és de dilluns a dissabte de 10 a 19 hores, i els diumenges i festius de 10 a 13.30 hores, i es pot trobar a la primera graderia del Camp Nou, a les boques 108 i 109.

PROP DE QUATRE ANYS DE BUTLLETÍ ELECTRÒNIC

El mes de setembre del 2004 es va fer l'enviament del primer butlletí electrònic a tots els socis del FC Barcelona que havien registrat el seu correu electrònic. Des d'aleshores el butlletí ha anat creixent i actualitzant el seu format i continguts. En aquests moments ja són més de 50.000 els socis que reben cada mes el butlletí a la seva bústia de correu electrònic, una xifra que significa un augment d'un 28% respecte a l'any passat. El butlletí s'envia en quatre idiomes: català (més de 37.000), castellà (10.000), anglès (3.000) i, fins i tot, japonès.

Aquesta temporada el butlletí electrònic ha experimentat un canvi de format, més visual i amb nous continguts, amb novetats com l'*Encerta i guanya*, un concurs tipus Trivial en què se sorteja cada mes una samarreta signada per un jugador del primer equip. El butlletí també especifica tota la informació dels sorteigs mensuals exclusius per als socis, amb premis com ara pilotes signades, desplaçaments amb el primer equip, entrades per a la realitat virtual del Museu o el rellotge Viceroy del Barça. Dins el butlletí es pot descarregar gratuïtament el vídeo més destacat de cada mes i el vídeo dels Barça Toons.

Informació per als socis

El butlletí electrònic també aporta tota la informació referent a les novetats en els avantatges per als socis: els esdeveniments en espectacles de l'agenda cultural, l'oferta del mes dels patrocinadors del club, l'inici de venda d'entrades per a les diferents competicions amb totes les promocions i descomptes, etc.

A més, com a novetat d'aquesta temporada els socis més petits també poden rebre el seu propi butlletí júnior amb continguts adreçats als més joves del club. Actualment més de 6.000 socis reben el butlletí en català i 2.000 en castellà.

Per rebre els butlletins només cal registrar la direcció de correu a la zona *Socis* del lloc web del club, www.fcbarcelona.cat, enviar un correu electrònic a oab@fcbarcelona.cat o trucar al telèfon 902 1899 00.

CONSOLIDACIÓ DE L'AGENDA CULTURAL PER ALS SOCIS

Aquesta temporada s'ha ampliat l'oferta d'oci i cultura que el FC Barcelona ofereix a tots els socis, tant en quantitat com en diversitat. Enguany s'ha estructurat una agenda mensual en la qual el soci ha pogut consultar tots aquells avantatges relacionats amb l'oci i la cultura que més l'interessin i així poder planificar el seu temps de lleure.
El mitjà de comunicació principal, com en altres temporades, és el butlletí electrònic, on l'agenda ocupa cada mes una secció fixa, i es reforça amb comunicacions als mitjans habituals del club com són el lloc web del FC Barcelona (amb l'agenda i les notícies a la secció de *Socis*), la REVISTA BARÇA, el diari BARÇA CAMP NOU i els Infosocis digitals.
Des del mes de setembre del 2007 s'han ofert més de 50 espectacles i hi han assistit més de 8.000 socis, en una mitjana de cinc promocions mensuals. Destaquen les col·laboracions amb l'Auditori, el Palau de la Música, CaixaForum i les sales Villarroel, Romea i Condal i la promotora del cicle familiar del Teatre Poliorama i la sala Teatreneu, entre moltes altres.
A més, aquest curs s'ha creat una agenda d'activitats adreçada exclusivament a la família, en què la web junior i la REVISTA BARÇA júnior han estat els canals principals de comunicació. Entre les activitats més destacades hi podem trobar el Museu de la Xocolata, l'Illa Fantasia o el Zoo de Barcelona. L'objectiu per a les temporades vinents és consolidar cada cop més aquesta oferta cultural i intentar oferir el màxim d'avantatges possibles també per als socis de fora de l'àrea metropolitana i de la resta de l'Estat espanyol.

També per als socis més menuts

Pel que fa als més menuts, el programa *Creix amb el Barça* impulsa i promou cada cop més activitats de lleure per a tota la família relacionades amb l'oci, la cultura i l'esport. Atès que s'ha experimentat un increment constant del nombre de socis més joves (actualment més de 37.000 socis menors de 18 anys), una secció de l'agenda cultural es dedica en exclusiva a activitats familiars o infantils: cicles de teatre familiar, cinema per a nens, festival de pallassos i activitats a museus.
Davant aquesta consolidació de les activitats culturals que el club posa a disposició de tots els socis, ja s'està programant l'oferta familiar de teatre, museus i oci per a la temporada vinent. D'aquesta manera s'intenta buscar que els socis puguin gaudir d'una oferta diferenciada amb avantatges per a adults i també amb promocions exclusives per als alevins i els infantils.

SERVEIS

902 1899 00
www.fcbarcelona.cat

SEU SOCIAL
Tel: 902 1899 00 · Fax: 93 411 22 19
Avinguda d'Arístides Maillol, s/n
08028 Barcelona

OFICINA D'ATENCIÓ AL BARCELONISTA (OAB - Camp Nou)
oab@fcbarcelona.cat
HORARIS
> De dilluns a dissabte, de 9 a 21 h.
Diumenges de Lliga, des de dues hores abans del partit.

TAQUILLES
HORARIS
Atenció al públic: del 16 de juny al 14 d'agost.
> Taquilles principals (accés 14)
De dilluns a divendres, de 9 a 14.30 h.
Dissabtes (només quan hi ha partit) de 9 a 13.30 h.
> Taquilles Boulevard (accessos 7/9)
De dilluns a dissabte, de 10 a 20 h.
Diumenges de 10 a 14 h.
> Taquilles del camp (a la zona dels gols)
Des de les 11 h fins que comença el partit.

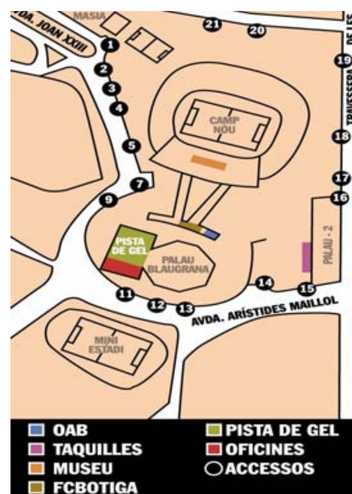
MUSEU FC BARCELONA (gratuït per als socis)
museu@fcbarcelona.cat
> De dilluns a dissabte de 10 a 20 h - Tour Camp Nou fins les 19 h.
Diumenges i festius de 10 a 14.30 h - Tour Camp Nou fins les 13.30 h.
L' 1/1, 6/1 i 25/12, romandrà tancat. Aparcament gratuït.
PREUS
> Socis del FC Barcelona: l'entrada al Museu i al Tour de l'estadi és gratuïta.
Públic: Museu 8,50 euros i Museu + Tour estadi 13 euros.
Infantil (fins a 13 anys): Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.
Penyes, jubilats i estudiants: Museu 6,80 euros i Museu + Tour estadi 10,40 euros.

CENTRE DE DOCUMENTACIÓ I ESTUDIS FCB
centre.documentacio@fcbarcelona.cat
L'accés és lliure. El públic, però, l'ha de concertar al telèfon: 93 496 36 12.
HORARIS
> Atenció al públic: De dilluns a dijous de 10 a 14 i de 16 a 18.30 h.
Divendres de 10 a 15 h.
Partits de Champions al Camp Nou: de 10 a 13 h.
Tancat: Dijous Sant i 31 de desembre tot el dia; 5 de gener, 23 de juny i 24 de desembre tancat per la tarda.

FCBOTIGA (5% descompte socis, 10% Botiga Online)
fcbotiga@fcbmerchandising.com
Tel: 93 409 02 71
HORARIS
> De dilluns a divendres de 10 a 20.30 h.
Dissabtes, diumenges i festius de 10.30 a 14.30 h.
Els dies de partit al Camp Nou estarà oberta fins a l'inici del partit.

PISTA DE GEL (25% descompte socis)
pistadegel@fcbarcelona.cat
HORARIS
> De dilluns a divendres de 10 a 13.30 i de 17 a 19.30 h.
Dissabtes, diumenges i festius de 17 a 19.30 h.
Durant el més d'agost tancat.
PREUS (l'entrada inclou el lloguer dels patins):
> Socis FC Barcelona 7,50 euros; Públic 10,50 euros.

NOTA: Per patinar és obligatori l'ús de guants. Se'n poden llogar a les instal·lacions de la Pista de Gel.

ELS DESCOMPTES PER ALS SOCIS

Els socis tenen avantatges en la compra o utilització dels serveis de patrocinadors i empreses col·laboradores. Treu partit al teu carnet!

National / ATESA	Grans descomptes sobre les tarifes generals en el lloguer de vehicles.	Codi client per als socis del FC Barcelona: 4402115 Més informació 902 100 101
Artyplan www.artyplan.com	Descomptes sobre els preus de tarifa en impressió digital, servei de copisteria i enquadernació i acabats.	www.artyplan.com

Clínic Sant Cugat Centre Mèdic Estètic	Descomptes entre 20-40% en tractaments làser, medicina estètica, cirurgia plàstica, nutrició i dietètica, odontologia estètica i blanquejaments i implantologia capil·lar	Més informació 93 675 14 80 www.clinicsantcugat.com
SABORBIANCHI.COM	Emporta't una màquina de cafè d'última generació (valorada en 200 €), per la compra del primer lot monodosi de cafè i te, per només 59 €.	Truca al 902 222 216 o visita www.saborbianchi.com/fcb
VALLNORD	10% descompte en el forfet d'estiu Temporada estiu: del 7/06/2008 al 14/09/2008	Amb el carnet de soci
PALAU MÚSICA CATALANA BARCELONA	En les visites guiades 2x1 en el preu de les entrades	Amb el carnet de soci

ACTUALITZA LES TEVES DADES

Has canviat d'adreça?
T'has canviat l''e-mail' o el mòbil?

Que no se t'escapi res!
No oblidis que pots estar deixant de rebre informació oficial important del club o avantatges exclusius com els que ofereixen la REVISTA BARÇA, el butlletí electrònic i els sms gratuïts, entre molts altres.

Com fer-ho?
És molt fàcil. Hi ha tres maneres d'actualitzar les teves dades: trucant al telèfon del club, el 902 1899 00, enviant un correu electrònic a l'adreça oab@fcbarcelona.cat o bé anant personalment a l'Oficina d'Atenció al Barcelonista.

FCB

acer

acer
acer